

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

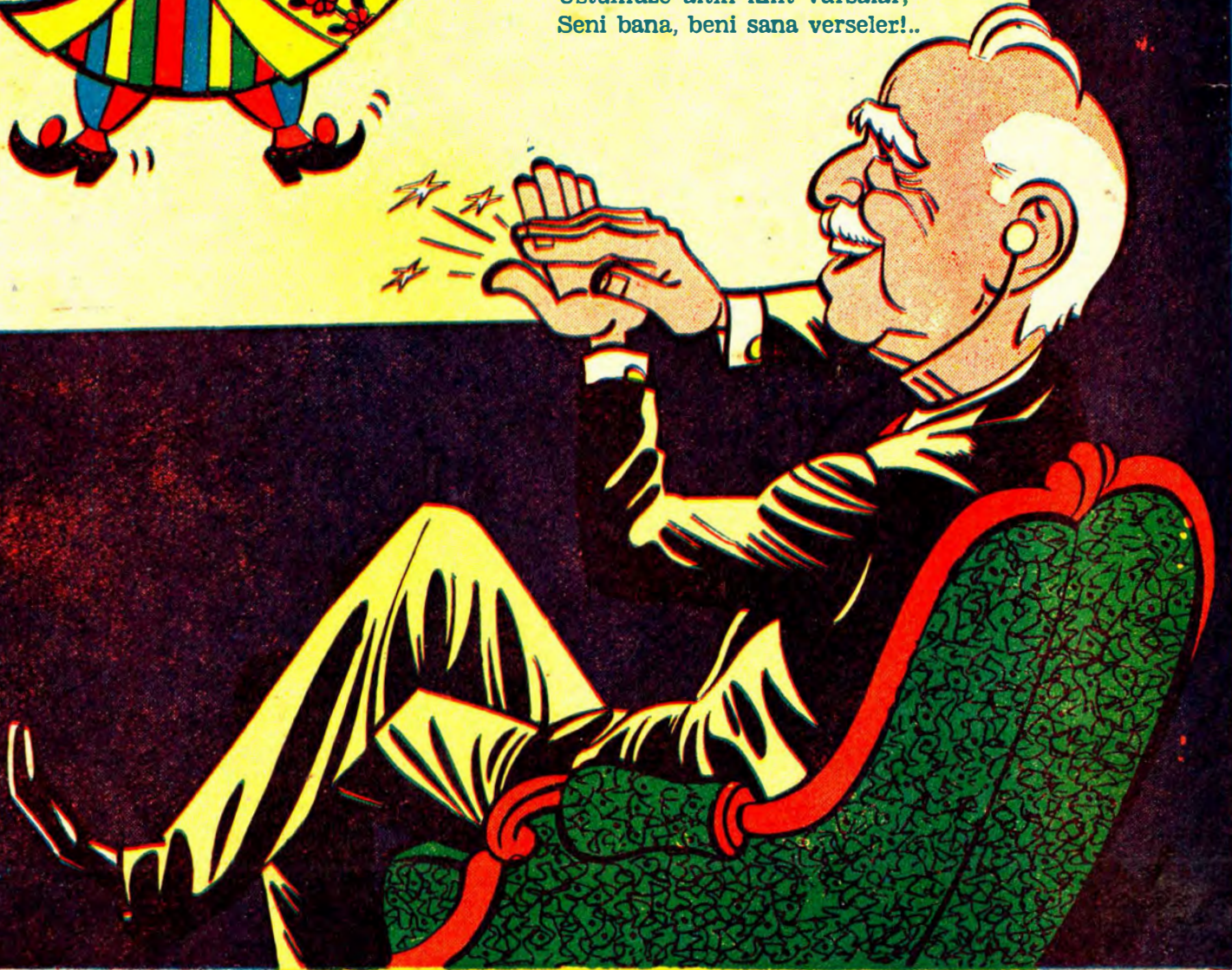
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Aklın

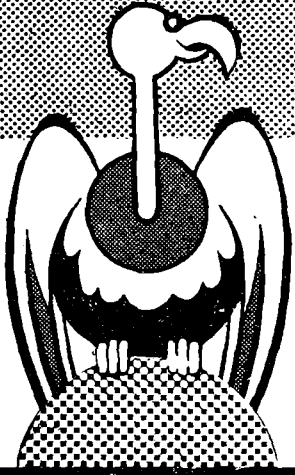
Ramazan eğlencelerinden: Karagöz
F.K.G. — İkimizi bir odaya koysalar,
Üstümüze altın kilit vursalar,
Seni bana, beni sana verseler!..

1964 YILINDA

11
milyon

TÜRKİYE \$ BANKASI

SİYASİ MİZAH GAZETESİ

BAŞYAZARI :
Yusuf Ziya Ortaç

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

YAZI AİLESİ :

Aziz Nesin, Adnan Veli, Orhan Kemal, Rifat Ilgaz, Naci Sadullah, İlhan Selçuk, Selami Yurdatap, Nûmet Arzık, Necdet Ruştü, Şemsi Belli, Hüseyin Korkmazgil, Burhan Esen, Kenan Akıncı, Reşit Aşçıoğlu, Vedat Saygel.

ÇEVİRGEN AİLESİ :
Vâ - Nu, Semirâmis Aydınlık, Ergin Ortaç, Gülden Ortaç.

KARİKATÜR AİLESİ :
Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Nihar Tüblek, Cafer Zorlu, Mehmet Polat, Semih Balcıoğlu, Mım Uykusuz, Zeki Beyner, Burhan Solukçu, Şadi Dınççağ, Mıstık,

Yazı işlerini fillen idare eden :
Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer :
Akbaba Matbaası

Kapak baskısı :
Şaka Matbaası

Abone bedeli : Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllık 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.

Fiatı : 100 kuruştur.

İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer caddesi, No. 8-10

Daire : 3.
Telefon : 22 18 11

İLAN FİATİ :
Kapak içi, santimi 20 lira, iç sayfalar 30 liradır.

30 Ocak 1964
Cilt : 6 — Sayı : 5
YIL : 42

Bu gazete Basın ahlâk yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

Böyle Reform Olmaz

SAYIN İnönü, son radyo konuşmasında bütün parti çökarlarını bir yana itmiş, onun tarih olmuş varlığına çok yakışan büyük bir halk adamı, büyük bir memleket adamı oluvermişti.

Vergi adaletsizliğinden yakınan tok sesi hâlâ kulaklarımda... Memurun, öğretmenin, subayın, geliri belli bir vatandaşın ödediği namuslu vergi yanında, şiş midederinin geçirtisiyle yetinen kaçakçılar vardı. Toprak ürünlerinin kazancından, devlet payı ayırmıyan üreticiler vardı.

İnönü, o yıllar öncesi bildiğimiz, sevdiğimiz, güvendiğimiz İnönü oluvermişti ansızın: Atatürk'ün devrimci Başbakanı İnönü...

Dünya atom çağına girerken biz elektrik çağına girememiştik henüz. Tezek kömürümüzü henüz. Çıra ışığımızı henüz. Bu geri kalmış ülkeyi çağdaş hiza, bir inanmış adam, bir korkusuz adam, kendi partisinin yarınını memleketin yarınına feda eden bir pervasız adam getirebilirdi.

İnönü'nün radyodaki sesinde o beklediğimiz devin sesini duymuştuk. Düşüncelerle uykusuz kalan gözlerimiz, o gece mutlu rüyalar gördü!

Muhterem İsmet Paşa'mız işaret parmağı öfke ile sallanan bir sesle vergi reformunu müjdeliyordu vatandaşlara!

Sosyal adalete susamış kalemeler, bir anda ondan yana oluverdiler. İyimser bir hava içinde, düşüncelerin aydınlığa çıkacağı günü beklemeğe başladık...

Bu ümitler dolu beklemeğe sürmedi. Bütçenin istediği bir milyar liranın, bir yandan da gaza, mazota yapılacak zamlarla elde edileceği açıklandı. Yani, vasıtalı vergilerle...

Mazota yapılan zamlarla artacak taşıt ücretleri, yiyecek, giyecek, yakacak, bütün tüketim maddelerinde kendini gösterecektir. Fasulye on kuruş fırlasa, bulgur beş kuruş yükselse, zeytin üç kuruş artsa, eşit kazançta olmayan bütün alıcılar, bu on kuruşluk, bu beş kuruşluk, bu üç kuruşluk farkları eşit ödiyecekler...

Vergi reformu bu mu?.. Biz, vergi reformundan sadece vergi adaletini bekliyorduk. Milyonlarla milyonerin kapıcısına aynı zammı ödeten vasıtalı vergi, adaletin değil, adaletsizliğin ta kendisidir.

Gözümüzün önünde duran on

yılın vergiler grafiğine bakarken, hayretle ısırmak için iki elimizin on parmağı az geliyor.

1953 de başını alıp giden vasıtalı vergiler, ne şaşılabacak şeydir, 1960 da 1959 u da geçmiş... Hele 1961 de rekor!

Ama, ikinci koalisyon hükümeti bu rekoru 1961 yılına da bırakmamıştır. Adaletsizliğin Everest'ine zafer bayrağını 1963 de çekmişiz!

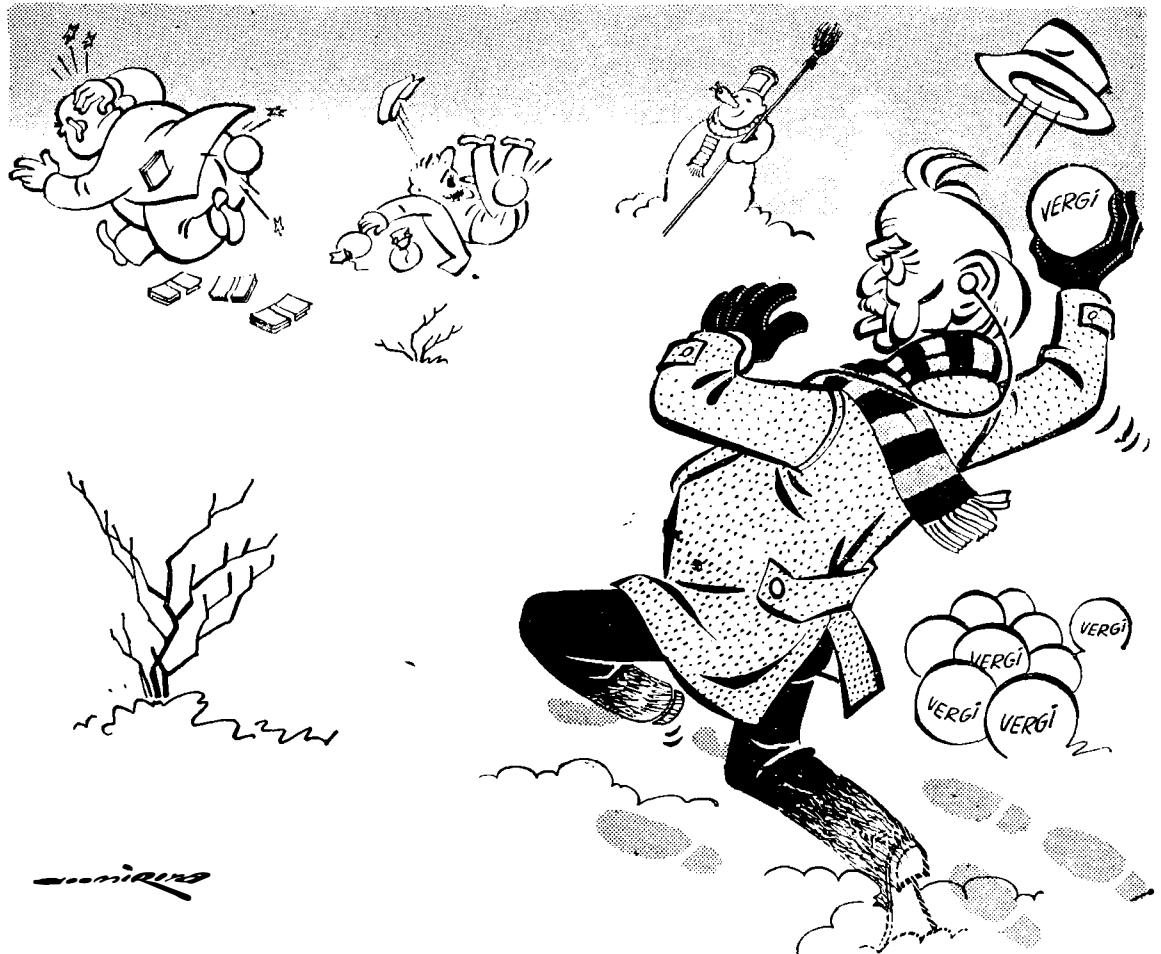
Gaza yapılan zam, doğrudan doğruya yoksulluğun sırtına vurulmuş bir yükür. Ellerinde şişelerle, tenekelerle karlar üstünde uzanan gaz kuyruklarına bakınız: Hangisinin yüzünde sağlığın penbe neşesi var?.. Hepsi omuzları düşük, hepsi avutları çöktük, hepsi yırtık, hepsi yamalı sefalet!

Türkiyeyi bunların yardımları ile mi kalkındıracağız?..

Elektrik veremediğimiz insanları, odalarını ancak bir göz yaşı damlası kadar aydınlatacak kandilden bile yoksun bırakmakla Türkiye'nin yarınını aydınlatırım sanıyorsa, Ferit Melen dostumuza şimdiden tavsiye ederiz: İlk adımda düşmemek için eline bir kör değneği alsın!

Yusuf Ziya ORTAÇ

«Vergi vermeyen zenginlerden vergi alınacak, vergi kaçakçılığı önlenecek.» — Gazeteler —

Kaçakçı — Eyvah... Bu sefer kaçamıyacağım!

turistiktir PAŞAM

adnan Veli

Şadan, karısının yüzüne hayran hayran baktıktan sonra:

— İstersen artık kalkalım karıcığım, dedi. Sen biraz yorgun görünüyorsun.. Dün akşam da uyuyamamıştın..

Vâcide ses çıkarmadı. Şadan arkasına dönüp, eliyle garsonu çağırdı:

— Lütfen bizim hesabımızı getir misiniz?..

Adam, zaten hesap pusulasını elinde tutuyordu. Şadan isteyince, kâğıdı bir tabağa koyup uzattı:

— Buyursunlar Paşam!..

Şadan hesap pusulasını eline alıp, önce yekûna baktı. İki kişilik yemek için 188 lira ödemesi gerekiyordu. O vakit, ister istemez pusulayı incelemeye başladı.

— Biraz bakar mısınız buraya?..

— Buyursunlar Paşam.

— Bu yediyiz elli kuruş nedir?..

— Kaşar peyniridir paşam..

— Peki, şu alttaki on lira nedir?..

— Hıyardır paşam.

— Yani bir hıyar on lira, öyle mi?..

— Öyledir paşam..

— Yahu bir hıyarın on lira olduğu nerede görülmüş..

— Piyasada şimdi hıyar kalmamıştır ve onun için pahalidir, paşam..

— Bizim memlekette hıyar bitmez, traş atma bana..

— Valla kalmamıştır paşam..

— Yahu sen hiç gazete okumuyor musun?.. Siyasi konuşmaları takip etmiyor musun?..

— Gazete okumam ben paşam..

— Ben de on liraya hıyar kabul etmem..

— Târifemiz öyledir paşam..

— Kim yapmış bu târifeyi?..

— Bizim patron yapmıştır paşam..

— Sizin patron da kim?..

— Aleko'dur paşam..

— Aleko'nun yaptığı târifeyi Belediye kabul etmiş mi?..

— Belediye bizim târifelere hiç karışmaz paşam.. Burası turistik gazinodur.

— Turistik gazino ne demek yani?..

— Yani demektir ki, burada fiyat, patron nasıl istiyor, öyle olacak, paşam..

— Ben bu işi Belediye Başkandan da sorabilirim..

— Hangi Başkanı?.. Aşım beyden konuşacaksınız paşam?..

— Elbette Haşım beyden ya.. Ne zannettin?..

— Aşım bey şimdi çok iş vardır. Ne zaman Belediye Meclis elli bes tane adalet partili girmistir. Epsi ayı mizika çalar ve 55 mizika vardır Aşım beyin başında.. Aşım bey bu mizikaların içinde sizinle nasıl konuşacak paşam?..

— Ben konusurum..

— Aşım bey gazinolarda karışmaz paşam..

— Niye karışmazmış?..

— Aşım bey şimdi, İstanbul elektrikler her hafta sekiz defa kesilince, bu elektrikler niçin kesildi, anlamak için bir heyet kurmak ve inceleme yaptırmak ister ve bu heyete her gün için kaç lira lâzım olmuş, bunu hesap işleri müdüründen sorunca, müdür bütçede bu iş için vermek para olmadığı için, temizlik işlerinden çöpçü süpürgeleri ekonomi yapmaya ve Adapazar süpürgesi yerine çali süpürgesi kestirmek lâzım olunca Büyükderedeki bentler gitmiştir, çali-

lari incelemek için.. O sebeple gazinolarla hiç alakası olamaz!

— Yani, gazinoların kontrolü işi, Belediyenin işlerinden değildir demek mi istiyorsun?..

— Belediye işleri başka işlerdir paşam.. Belediye ciğercilere bakar, işkenbecilere bakar, işportacılar bakar, Köprüde balık tutan adamlara bakar, tezgâh içerisinde kıymalı börek satan adamlara bakar ve turistik gazinolara katiyen bakamaz..

— Peki, anlaşıldı.. Şuradaki yirmi iki buçuk lira nedir?..

— Biftektir paşam..

— Yahu bir bifttek yirmi iki buçuk lira olur mu be?..

— Olur paşam.. Turistik gazinolarda olur.

— Sen biraz patronu çağırısına buraya..

— Patron kasadan ayrılamaz paşam..

— Şefi çağır..

— Çağırayım paşam..

Adam uzaklaşınca, Vâcide Şadan'a döndü:

— Hiç doğru değil yaptığın şekerim, dedi. Buraya Leman'lar geldiği vakit, kocası hiç hesap pusulasına bakmaz. Sade Leman'lar değil, Zehra'lar, Turgut'lar, ondan sonra Fatoş'lar filân da daima gelirler. Ama hiç birinin kocası itiraz etmiyor he-saba..

— Öyle söylüyorsun ama karıcığım, Leman'ın kocası mezeci.. Zehra'nın kocası kunduracı.. Fatoş'un kocası Belediye'de İmâr'da çalışıyor. Turgut desen Hal'deki kabzımalların umumi vekili.. Onlar da hesap pusulasını inceliyecek değiller ya.. Ama ben parayı o kadar kolay kazanmıyorum. Burası turistik gazino falan değil şekerim. Tophanede ki karanlık sokaklarda geceleri adam soyan çapulcular bunların yanında zemzemle yıkanmış. On liraya hıyar yiyemem ben karıcığım..

O sırada şef garson sokuldu. Şadan'ı nezaketle selâmladı:

— Buyursunlar Paşam.

— Yahu siz, paşam'dan başka lâf bilmez misiniz?..

— Ka burası Paşalar Kazinosudur da, o münasebet ile söylemişimdir paşam..

— Bu gazinoya Belediye karışmaz mı?..

— Helbettekim karışamaz paşam..

— Ya kim karıştır?..

— Bizim patron Aleko karıştır ise, başka hiç kimse karışamaz paşam..

— Belediye niçin karışamıyormuş?..

— Çünkü bu kazinoun dokunulmazlık vardır paşam..

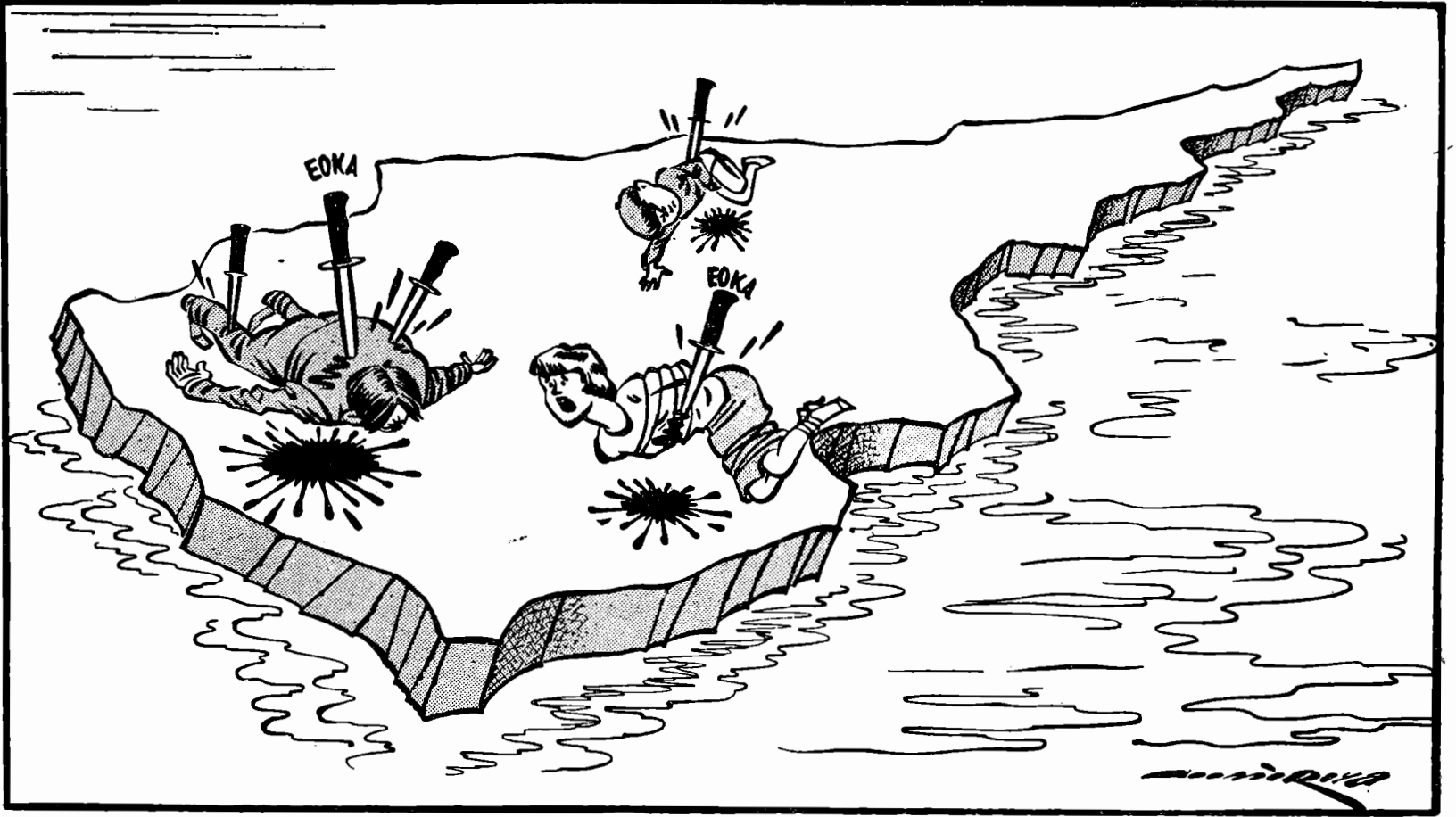
— Nasıl dokunulmazlık?..

— Mepus beylerin dokunulmazlık nasılsa, buranın ki de öyledir. Mepus beylerin dokunulmazlık vardır, biiir.. Vekil beylerin dokunulmazlık vardır ikiiir..

Yılın kadını seçildi. — Gazeteler —

Yılın kadını...

Gazetelerden: Kıbrıs'ta Rumlar silâhlarını bırakıyor!

Fatura ilen iş gören büyük tüccarın dokunulmazlık vardır üüüüüü... Halk Partisi ilçe başkanlarının dokunulmazlık vardır döört!.. En sonuncu, turistik gazinoların dokunulmazlık vardır beeees!..

— Yedi buçuk liraya kaşar peyniri olur mu?..

— Turistik peynirdir paşam..

— Ya on liraya hıyar?..

— Turistik hıyardır paşam..

— Bifte?..

— Turistik biftektir paşam..

— Her yerde yüzde on garson hakkı alırlar, niye sizde yüzde onbeş?..

— Bunlar turistik garsondur paşam..

— Buradaki müşterilerin hiç biri bunlara itiraz etmiyor mu?..

— Turistik müşterilerdir paşam..

— Ben bu işlerle uğraşacağım..

— Hiç vakit kaybetmiyesiniz paşam..

— Ben bu fiyatlara itiraz ediyorum..

— Turistik bir dayak yiyecek-siniz paşam..

— Öyle kabadayılık yok.. Geçende de gene bir müşteriyl dövmüşlerdi de, Emniyet müdürü «Kabadayılara soluk aldırma-ya-çağz» demişti.. Hatırlıyor mu-sun?..

— Turistik lâflardır paşam..

— Bir müşteriye böyle muamele etmiye utanmıyor musu-nuz?..

— Turistik muameledir paşam..

— Ben sana gösteriirm. Mem-leketteki turizmi siz baltalıyor-sunuz..

Vâcide söze karıştı:

— Vallahi fenalıklar geliyor

İstifçiler

Malın doğuracak mı anbarda bekleyince?
İşlerin aksi gider belki gelecek sene.
Şekerin var, unun var, yağı da ekleyince
İşim iştir diyerek helva yapıp yesene!

Bu yaşta yakışmıyor oturman kuluçkaya,
Biraz da önünü gör, bakma yalnız arkaya.
Bir gün fırsat yolunu tıkarsa bir sarp kaya
Seni kimler kurtarır, kim kanar desisene?

Dinle, can kulağıyla yoksulların âhını,
Her yana çevire dur servetin silâhını!
Bir gün zorlu bir tokat elbet iner ensene!
Şimdi Ali'ye giydür Velinin külâhını,

Bâzan boynunda davul, bâzan ağzında fülüt,
Şuna bir tehdit savur, berikine bir öğüt!
Gündüz camiden çıkma, geceleri domuz güt,
Doldur madrabaz, doldur milyonları kesene!

Her yere ağını ger, her yere bir tuzak kur,
Kalıbın dinlenince kim sana rahmet okur?
Yıkılıp gideceksin «Dayansın ehli kubur!»
Daha sağken benzedin dağlarda yol kesene...

Salâhattin KUTLU

Şâdan!.. Artık kes..

Şâdan'ın suratı bir karış asıl-mıştı. Hesabı öfkeyle ödedi. Gar-sona hiç bahşiş bırakmadı. So-kağa çıkıp taksi durağına doğru hızlı hızlı yürüdüler. Önlerinde, Belediye Zabıtası memurları, ca-mekânının bir köşesi kırık ol-duğu için, gece simidi satan bir adamı yakalamışlar, halkın sağ-lığına aykırı satış yapmak su-çundan, hakkında zabıt tutmak ve simitleri imha etmek üzere, karakola götürüyorlardı.

Hava epice serindi. Vâcide, Şâdan'ın öfkesini biraz yatıştı-rmak için:

— Nonoşum, dedi. Mehtap, in-sanın ruhunu, tatlı bir coşkun-lukla okşuyor.. Bu mehtap kar-şısında turistler...

Kocası sözünü kesti:

— Evet.. Turistik mehtap şe-kerim!

Adnan Veli

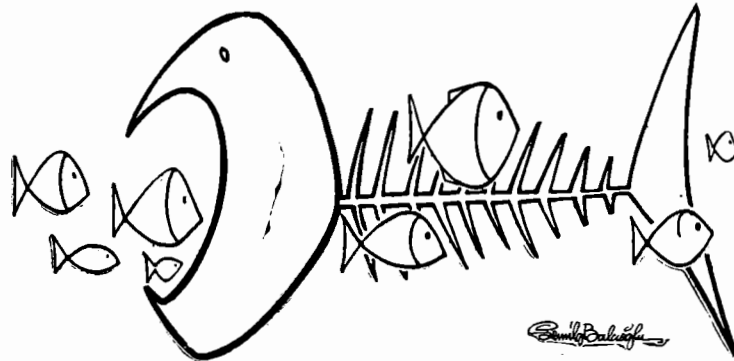
Benzeyiş

Karadeniz illerinde ısı sı-fırın altında 20 dereceymiş.

Antalya'da ise sıfırın üs-tünde 16... Turistler denize giriyorlarmış!

Karadenizin soğuk, Akde-niz'in sıcak oluşu, Atlantik sahillerinde kar yağarken Pa-sifik sahillerinde denize giri-len Amerika'yı aratmayacak turistlere.

Şükürler olsun... Nihayet bir tarafımız Amerika'ya ben-zemeğe başladı: Sudan bile olsa!

«Balık balığı yerse balıkçı ne yesin?»

feshettim ULAN!

VEDAT SAYGEL

Komisere, dâvacı olduğunu söyleyen iri kıyım genci dikkatle dinledikten sonra, ufak tefek ihtiyara:

— Hakında söylenenleri duydun, dedi. Kahvede, bütün müşterilerin gözü önünde «Meclisi de, partileri de feshettim ulan! Var mı başka istediğiniz?» diye bağırarak, ortalığı yatıştırmak için gelen bu beyi de tokatlamışsın. Meşru bir hükümeti devirmek, halkı ayaklanmaya teşvik etmek istediğin şahitlerin ifadeleri ile de kuvvetleniyor. Ne dersin?

— Evet, dedi ufak tefek adam. Evet. Meclisi feshettim. Bu efendi de tokatladım. Ama inanın istiyerek yapmadım bunları. Bu efendi ve bu efendiye benziyenler, beni böyle davranmaya mecbur ettiler!

— Peki, bir de sen anlat bakalım olayı...

— Efendim sövlemesi ayıp, her memur vatandaş gibi biz de maaşımızı bugün aldık. Fakat zamanımızda maaşı alırmaz eve koymak mümkün mü? Kira, elektrik, su, havagazı, bakkal, kasap, kömür, kapıcı derken, elinizdeki para daha sokağın başına gelmeden uçuverir. Zaten maaş dediğiniz de ne ki? Topu topu 580 lira... Bütün bu derlerden başka, geride, sıkıntıdamışsın, parasızmışsın hiçbir şey umursamadan, sabah evden çıkarken büyük kızım yaptıracağı elbise için gerekli öteberinin listesini elime sıkıştırmıştı. Karım: — Akşam gelirken kahve, çay, sigara almayı unutma, demişti.

Küçük oğlan, vaadettiğim gömleği hatırlatmıştı. E, devlet değiliz ki, Amerika'dan yardım alalım. İster istemez elimizdeki para ile bütün ihtiyaçları karşılayacağız.

— Heydi, dedim kendi kendime, sessiz bir köşeye çekileyim de, nereye ne vermem gerektiğini bir güzel plânlayayım.

Hemen ilk rastadığım kahvenin boş bir masasına oturdum. Elimde kâğıt kalem, bütçeyi denkleştirmeye çalışıyorum. 350 si kira... Taş çatlasa, bundan on para kısılamazsın. Bakkala 50 lira borç olmuş. Onbeşini

kesip 35 de oraya versen, eder üçyüz seksen beş. Geriye kalır, 195 lira... Elektrik, su, havagazı üstüste gelmiş. Kuruşu kuruşuna yetmiş sekiz lira tutuyor. Belediye borcu, bakkal borcuna benzer mi? Zurnuk kestirmezler insana. Onu da çık, kalır 117 lira... Ne kadar kendimizi sıkalm dedikse, gene kasaba 52, kömür 35, manava 34 lira borç olmuş. Kalan para sadece onlara yetmez. E kiş bastırıldı... Daha bunun odunu var, çoluk çocuğun siparişleri var, önümüzdeki ayın geçimi var, siz olsanız ne yaparsınız?

Ben kendi derdimle uğraşıp dururken:

— Selâmün aleyküm, deyip karşıma biri oturdu.

Eh, selâm Tanrının selâmı... Almamak olur mu? Mukabele ettim:

— Aleyküm selâm.

Kendine bir çay söyleyip, cebinden çıkardığı gazetesine daldı. Ben de bütün hesap bilgimle, bizim maaşı borçlara denk getirecek formüller arıyorum.

Kasap, görmüş geçirmiş bir adamdı. Ona gider:

— Memet efendi, derdim. Geçim derdi hepimizin başında. Biliyorsun araya yılbaşı girdi, bizim bütçe altüst oldu kardeşim. Eğer mümkünse, nolur bu ay idare ediver.

Memet efendi ne derdi acaba? Ben Memet efendinin cevabını beklerken, araya bambaşka bir ses girdi:

— Yazık, vallahi yazık!

Karşımda gazete okuyan adam söylemişti bunları. Hesabın için

den çıkamadığımı gördü de, hâlîme acıdı sandım. Meğer adamın derdi başkaymış.

— Şunlara bakın beyim, diye gazeteyi önüme uzattı. Genç genç ana baba kuzuları... İnsanın yüreği parçalanıyor yahu... Nereye baktı da yüreği parçalandı bilmiyorum ya:

— Evet, gerçekten yazık, demiş bulundum. Hay demez olaydım! Adamın çenesi bir açılış açıldı:

— Hatâ ediyoruz, diye başlalmaz mı?

Benim hesap, allak bullak oldu. Hatâ eden benmişim de, başkalarının duymasını önlemek istiyormuşum gibi ezile büzüle, utana sıkıla fısıldadım:

— Ne diyelim, düzelir inşallah.

Bu gençliğine doymamış ana baba kuzularını kara kara vagonlara doldurup, Almanya'ya nasıl ihraç edersin efendim?

Derdini anlamıştım, anlamıştım ya, bu işte bir yanlışlık olmalıydı. Adam, beni Çalışma Bakanı mı sanmıştı, ne?

— Benzetmiş olacaksınız.. Ben Bülent Ecevit değilim desem, bir kere benzettiyse imkânı yok Bakan olmadığımı inanmaz.

— Peki kardeşim, yarın icabına bakarım, desem, Bakan olmayan bir kimsenin, Bakan ağzıyla beyanatta bulunması yakışık almaz.

En iyisi durumu idare edip, içini boşaltmasına fırsat vermektir. Nasıl olsa konuşa konuşa yorulup susacaktı. Baktım hâlâ susmuyor, huzurunda Bakanlık tan istifa ettim mi, mesele kendiliğinden hallolurdu:

— Eh, bu işsizlik karşısında ne yapın zavallılar, diye mırıldandım.

Kızdı:

— İşsizlikmiş, hüh! İşsizliği kendin yaratıyorsun sen! Bak, tın millet kahvelerde toplanmış oturuyor. Onlar bir pişpirik atadursun, sen kur fabrikaları... Her fabrikanın çevresine yap bol sayıda işçi cvleri... Bak işsizlik yüzünden kahvede oturan, Almanya'ya giden kalır mı?

O konuşuyor ama, artık dinlemiyordum. Bıraktığım yerden başladım hesaba... Ucunda ölüm yok ya, bakkala da aynı şeyi söyledim, kömür 35 de... Acaba suratlarında bir değişme olur muydu?

— Aman canım, değişirse değişsin, derken bu sefer de araya daha yabancı bir ses girdi. Baktım, işsizlik konusunu halleden adam gitmiş, yerine başka biri gelmişti. Yaşlı, kendi hâlinde bir beye benziyordu. Kime sinirlenmiş sinirlenmiş, durmadan «Lâ havle» çekiyordu.

— Ateşinizi rica edeceğim, dedil.

Verdim. Yeniden kendi isime döndüm. Belki bakkal sesini çıkarmazdı ama, kömür 35 herhalde susmazdı. Kömür 35'ini verip, bakkalınkini kessem, kasaba da vermeyiz dedik, elimizde kalır...

Hesaplayacağım, hesaplayacağım ama, yeni gelen bırakmıyor ki...

— İnsanlarda din iman kalmamış, diye başladı!

Vakit ilerliyor, karanlık bastı. Ev beni bekler, alacaklılar beni bekler. İnsanların dini imanı ile uğraşmanın sırası mı?

Ağzundan kötü bir söz çıkacaktı, kendimi güç tuttum komiser bey. Kafam allak bullak oldu. Bir bakkalla, kasaba vermeyeceğim paranın tutarını bile bulamıyorum! İster istemez kalem bıraktım. Karşımdaki, soluk almadan anlatıyordu:

— Bir yumurta elli kuruş.. O da cılk çıkıyor! Üstüne «Günlük yumurta» diye damga da vurmuşlar. Kurnazlığa, kazanca bakın!

— Eh, herkes bir yol tutmuş gidiyor işte, demek zorunda kaldım.

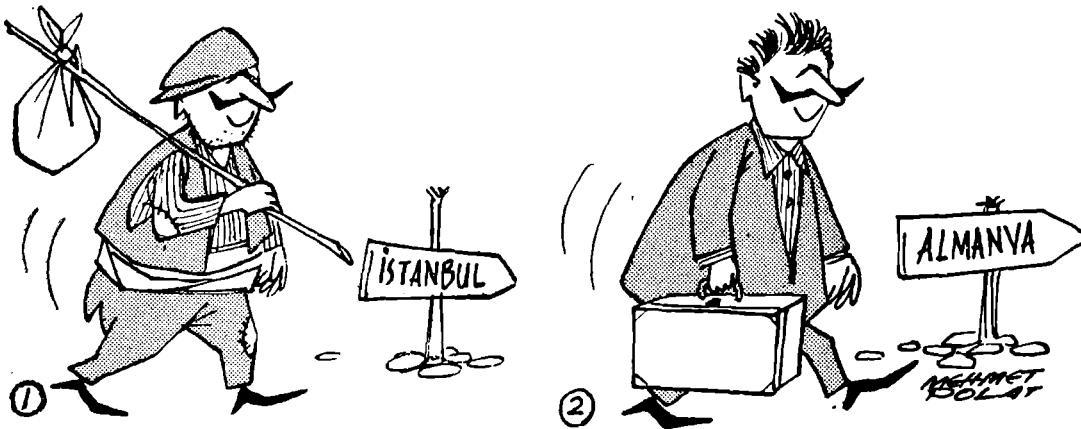
— Hem de ne yol... Yumurtacılıkla bir yılda apartman sahibi olunur mu?

Dudak büktüm. Hay aksi şeytan! Adam susacağına üsteliyor:

— Bütün sermayesi de nedir biliyor musunuz? Üç tavuk! Tavukçuluk yapmak için açmıştı dükkânı. Oysa tavuk falan satığı yok. Piyasadan aldığı tabut tabut yumurtayı da yığı dükkânın önüne, taktı üstüne «Günlük yumurta» etiketini, ooh, gel keyfim gel! Kafeste üç tavuk var ya, müşteri sanacak onlar yumurtluyor! A dinsiz imansız, bu tavukların her yeri yumurta olsa, saat başında üçü birden yumurtlasa, bu tabutları kaç ayda doldurabilirler diye soran yok!

Beynim uğulduyor. Kafamın içinde rakamlar dans ediyordu. Çaresiz, cevap verdim:

— Esnafla başa çıkılır mı bi-

Yazısız

rader? Yumurtayı oradan almayı verirsiniz olur biter!

— Çıkılır, diye dayattı! Bunlardan ikisini Beyazıt meydanında sallandırabiliyor musun sen? Ondan sonra bak bakalım, üç tabut yumurta dolduran kalır mı?

Şunun dediklerine bakın komiser bey... Bana zorla Beyazıt meydanında adam astırarak! Ümidini kesip durması için:

— Sallandıramam, dedim!

— Hah, sallandıramazsan bu işin de önünü alamazsın arkadaş, deyip öfkeyle kalktı!

Henüz o kapıdan çıkmamıştı ki kahvede hiç boş yer yokmuş gibi, bu efendi gelip karşıma oturdu. Önce havalardan söz açtı:

— Gene kışladı mübarek, dedi, cevap vermedim.

Aklım kendi derdimde. Nereye ne vereceğimi, elimde ne kadar para kalacağımı bir kararlaştırsam, zaten durmayacağım.

Benden ses çıkmayınca:

— Sizi bir yerden gözüm ısırtıyor, diye tutturdu. Stadyumdan mı acaba?

İlle konuşturacak. İlle benim rahatımı huzurumu kaçırarak.

Maça gitmediğimi söyledim...

Biri bana, biri kendine, kahveciye iki çay ısmarladı. Yanımızdaki masada üç kişi Kıbrıs konusu hakkında ateşli bir tartışmaya girişmişti. Bu efendi bir süre onları dinledikten sonra:

— Şu arkası dönük olan arkadaş doğru söylüyor, dedi. Hazır jetleri uçurmuşsun, donanmayı sevkettiğin, ne diye duraklarsın a paşam?...

Çaylar geldi. İçmeden kalkıp gitmek olmaz. Kafamdaki hesap bir âlem oldu ki, içinden çıkılmaz!

Anlatıyor:

— Sen yap çıkartmayı... Bir kere adanın idaresine el koy, sonra topla bütün milletleri etrafına: «Aga» de, «Bunu taksimden başka çare yok. Razıysanız ölçüp biçelim, hepimizin huzurunda bölüverelim. Yooo, değilseniz darılmaca yok, ben çıkmam kardeşim!»

Çıldıracağım! Masaları dolaşan müvezzi çocuktan bir akşam gazetesi aldım. Okur gibi görünmekle belki çenesini kapatmış olurdum.

Ben tam, «İnönü, üçüncü koalisyonu bağımsızlarla kuruyor» başlığı altındaki yazıyı okumaya çalışırken bu efendi başını gazeteye uzatıp:

— Koalisyon moalisyonla uzun ömürlü bir hükümet kuramazsın azizim. Demokrasi bize göre değil. Sen önce Meclisi feshedip, diktatörlüğünü ilân ediyor musun, deyince beynimde bir şey koptu, tıpkı bir tesbihin ipi gibi... Duygu, düşünce, mantık, ne varsa hepsi dağıldı birden ve galiba bir sandalyenin, bir masanın üstüne fırlayıp: «Meclisi de, partileri de feshettim ulan! Var mı benden başka istediğin?» diye bağırması, maalesef tokatı da yapıştırmışım!

Hâdis e bundan ibaret beyefendi. Ben düsmüşüm kendi derdimde, Allah için söyleyin, halkı isyana teşvik etmek, Meclisi feshetmek ne haddime benim?..

Vedat SAYGEL

— Maşallah memleketimizde hayvan sayısı altmış milyona çıkmış!

Diriliş!

Son zamanlarda gazetelerimiz Amerikalı ve Avrupalı doktorların insanı birkaç dakika için öldürüp sonradan diriltme haberleriyle dolu...

Bu seri deneylerden sonuncusu azami 35 dakikalık ölümden sonraki dirilmeye ait.

Bizim Şarkışlanın Dikili köyünden Ahmet Kudusi adında birinin öldükten 18 yıl sonra askere çağrıldığı haberini geçen gün okurken gülmekten alamadım kendimi...

Karanlıkta gezenler

Kıbrıs buhranı sırasındaki güven oyununda A.P.'lilere, M. P.'lilere uymayarak, hükümeti tutan Y.T.P.'yi alkışlamıştık.

Ama, çok geçmeden, onun da foyası çıktı meydana: Bu yüzden 11 kadar Y.T.P.'li Senatör ve Milletvekili partiden istifa etmişler.

Milletvekillerimizin birkaç oy, biraz çıkar için sık sık bir partiden başka bir partiye nakli bize neyi hatırlattı bilir misiniz?..

Seçimlerde 2,5 liraya oy atan kiralık seçmenlerin kamyonlara bindirilerek nakledilişini!

Neyse ki son alınan bir kararla İstanbul gibi büyük şehirlere kamyonların ancak gece tenhalığında girmelerine müsaade edilmiş... Böylece

partiden partiye yeni göçlerin çirkin manzarasını görmekten kurtuluruz hiç olmazsa!

Çubuk

Sivaslı bir yurttaşımız Başkan Johnson'a bir metre otuz santim boyunda bir ağızlık yollamış.

Tabii, memnun olur bu hediyeye Johnson...

Ancak, Amerika Cumhurbaşkanı sevinecek bir başka şey de, Türkiye'nin plân içinde kalkınabilmesidir.

Mesela öyle tahmin ediyoruz ki, fidanlarını dikmeğe başladığımız «Kennedy Ormanı» Johnson'u daha çok memnun etmiştir.

Geçenlerde okuduğum bir haberde Çekoslovakya'da kibritlerin 5 mm. kısaltıldığı, bu sayede de yılda bilmem kaç hektarlık orman tasarruf edildiği bildiriliyordu.

Biz Çekoslovakya'daki gibi insanın parmağını yakacak kadar kısa kibrit kullanılsın demiyoruz ama, başkasının yüzünü yakacak uzunlukta ağızlık ta kullanılsın... Malum ya, oda genişliği bir metreyi bulan gecekonduların Türkiye'sine bu kadar uzun ağızlık zaten sığmaz!

Peçeli erkekler!

Geçenlerde Meclis'te İnönü gitmiş AP. kulisindeki masalardan birine oturup çalışmaya koyulmuş.

Orada bulunan AP'li mebuslar, İnönü ile beraber görünmeyelim diye, fotoğrafçıların flaşı karşısında yüzlerini örtüvermişler.

20. nci yüzyıl Türkiye'sinde peçeli kadın olur mu olmaz mı diye tartışılırken, şu bizim AP'liler erkeklerin de yüzünü örtüyorlar!

Ama, doğrusunu isterseniz, biz sadece peçeli erkekleri kınamıyoruz... İnönü'nün yanında görünebilmek için herkesi ite-kaka ilerleyip, peçeli erkeklerin tam aksine siyasi striptiz yapanları da kınıyoruz!

Kanaatımızca istikrarlı toplum odur ki, Macmillan'ı otobüs durağında gösteren resimdeki gibi, Başbakanın yanından ne kimse kaçır, ne de yanında görünebilmek için hemen koşar...

7 gün

PAZARTESİ :

Büyük romancımız Halide Edip Adivar öldü.

Ey Yeni Turan,
Sevgili ülke,
Söyle, sana yol nerede?..

Yanılmıyorsam, bu mistik satırlar, Yeni Turan'ın iç kapağında yazılıydı. Yeni Turan'ı bilirsiniz, değil mi? O'nun bir romanıdır.

Çanakkale Savaşı'nı yapanlar, bu romanı ezberliyen gençlerdir. Onlar, inanç dolu göğüsleriyle boğazı düşman donanmasına tıkaşlardı. Kafkas'ların beyaz mezarlığına gömülenler de onlardır:

Ey Yeni Turan,
Sevgili ülke,
Söyle, sana yol nerede?..

Diye bir rüyanın cazbesi içinde savaşıyorlar!

Turan'ın yolunu unutalı yıllar var... Şimdi herkes bir yol tutturmuş gidiyor... Geçimin yolunu bulabilenlere ne mutlu!

SALI :

Milliyet Gazetesi, nedense bilirkişi saydığı rejisör Turgut Demirağ'a, aktör Tanju Gürsu'ya, masör Yorgo Tağar'a ve bir de aktris Semra Sar'a: «Kadının en cazip, en önemli, en çekici yerinin neresi» olduğunu sormuş... Cevaplar iki noktada toplanıyor: Göz ve bacak.

Nasrettin Hoca'nın da böy-

le bir tartışmada fikri vardır:

— Ben, demiş, mütevazı adamımdır. Ne o kadar yukarılara çıkarım, ne de o kadar aşağılara inerim! Acaba hangisi doğru?

ÇARŞAMBA :

Profumo skandal'ının seks kraliçesi Mandy'nin anlattıklarını okuyor musunuz?

Hürriyet'in bugünkü sayısında bir devlet adamından, bir bakandan bas ediyor:

«Yüzüne bir maske geçirir, boynuna bir levha asardı: Sizi tatmin edemezsem beni dövünüz» diye... Dayak yemekten zevk almış!

Biz de birçok acaip politikacılar görmüştük: Havı yemekten, cacak yemekten, rüşvet yemekten, insan yemekten hoşlanan politikacılar... Ama dayak yemekten hoşlanana duymamıştık hiç.

Galiba en iyisi, en zararsız bu... Kendisinden başka kimse canı yanmayacak.. Acısı da ona ait, tadı da!

Bekliyelim.. Demokratik hayatta İngiltere kadar eskiyince böylesini de görürüz belki.. Şimdilik bizim tosunlar, olsa olsa, mecliste birbirlerine birkaç tokat, dokunulmazlıklarına güvenerek de trafik memurlarına dayak atıyorlar!

PERŞEMBE :

Bir adamın gülüşü sinirime dokunmaya başladı. Arabadan

Pazar :

Milliyet'in Pazar sayısında bir sanat yazısı okuduk: Orta Doğu Teknik Üniversitesi öğretmenlerinden Dündar Elbruz Ankara'da bir sergi açmış. Yazının başlığı şu:

«Bir yüksek mimar odunları dile getiriyor!»

Bizim bildiğimiz, odunları dile getiren bir sanatkar değil, herkesin tanıdığı bir politikacıdır. Hattâ:

«İstersem odunu bile aday gösteririm, milletvekili seçtiririm» dememiş miydi?

Yalnız arada bir fark var: Sayın Dündar Elbruz'un sergisindeki odunlar arasında bir de «Düşünen Adam» varmış. İşte politika odunları arasında yalnız bu yoktur!

inerken gülüyor, meclise girerken gülüyor, gazetecilerle konuşurken gülüyor, susarken bile gülüyor.

Baktım, Londra Konferansı'na katılmak için uçağa binerken yine sırtmış!

Ayol, deli kızın dediği gibi:

— Dügün değil, bayram değil, eniştem beni niye öptü?

Sen de öyle, ne gülüyorsun? Dügün değil, bayram değil... Kanlı, ıstıraplı bir iş... Can verenlerin hesabını sormaya, soydaşlarımızın haklarını aramaya, tartışmaya gidiyorsun...

Mutlaka gülecekse, bari giderken değil, gelirken gül!

CUMA :

Geçen yıl içinde yapılan hırsızlıklar, daha önceki yıllardan yüzde on beş fazlamış...

1963 ün verimli bilânçosu bu!

Bu yıl gireli daha bir ay olmadı bile.. Ama hırsızlıklarda büyük gelişme var: Son kırk sekiz saat içinde, şehrimizin çeşitli semtlerinde yirmi altı ev ve dükkân soyulmuş.

Şimdi 1962 den bu yana hırsızlıkların artışına sevinmeli miyiz, üzülmeli mi?

Kırk sekiz saatte yirmi altı ev soyulduğuna göre, hemen hemen her birbuçuk saatte bir ev soyuluyor demek.

Soyulacak evlerimizin bu kadar çok oluşuna maşallah diyelim. Hırsızları memnun edecek evlerin artması her bakımdan bir kalkınma işaretidir!

Ama hırsızların bu kadar çoğalmasına ne diyelim?.. O da işsizlerin, açların çoğalmasından değil mi?

Acaba toklukla açlık, varlıkla yokluk paralel mi genişliyor?

CUMARTESİ :

Hürriyet'in «Serbest Kürsü»sünde bir şikâyet okudum. Özeti şu:

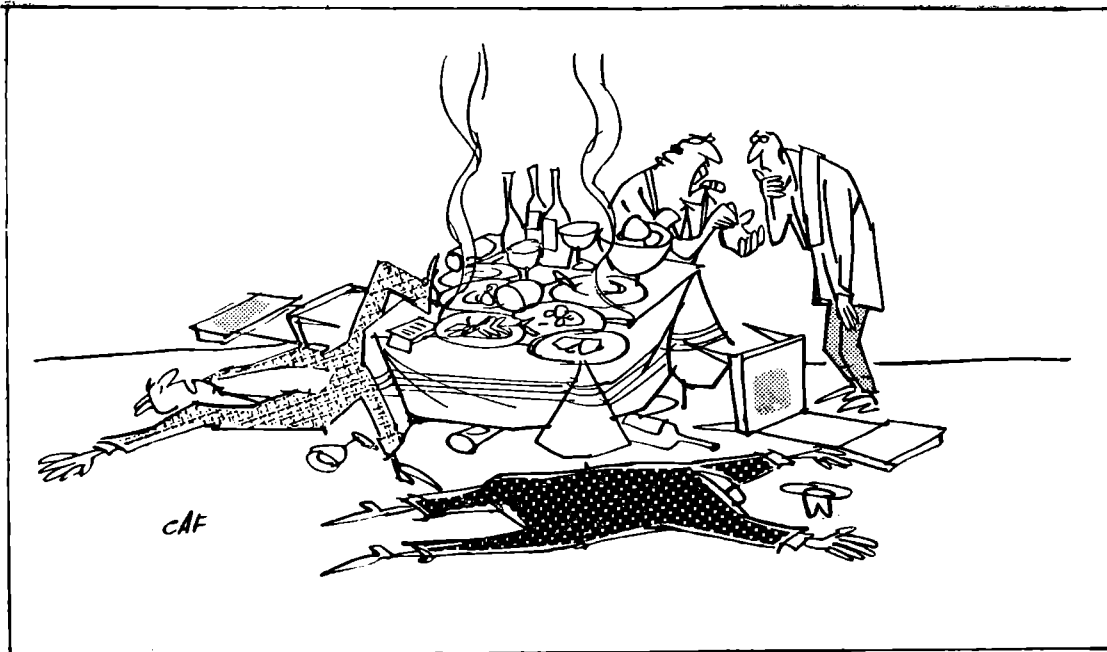
«Köy ve Eğitim Yayınevi, P.K. 339 Ankara adresine 1962 de yüz lira göndererek ders aracı istedik. Aradan iki yıla yakın zaman geçti. Mektup, telgraf, hiçbirine cevap yok, P.T.T. idaresinden öğrendiğimize göre, yolladığımız yüz lirayı Galip Güler adında biri çekmiş.»

Şikâyet mektubunu yazan: Akhisar ilçesi Yenice Köy İlkokulu müdürü Hamdi Sakallı!

Zavallı öğretmen, soyadının kurbanı olmuş ve sakalı bir açığözün eline vermiş... Herifin de soyadı olaya uygun: Güler.

Köy okulunun parasını çarpacak kadar utanmış olduktan sonra elbet güler!

Dünyada her yıl içkiden yüzbinlerce insan ölüyor. — Gazeteler —

Patron — Ulan, sana yüz kere söyledim, şu hesapları peşin al diye!

Ankara Mektubu

Adak!

Horoz, âkıbetinden endişeli, başaşağı getirilmişti karşıdaki pazardan... Gösterişsiz bir «kümes beyiydi» zavallı... Beyliği kalmamıştı, pazar yerinin aya-zında, sonra... zelil tavuklarla bir tutulmaktan...

Kümes beyi, Mitatpaşada, yapısı sağlam ve yüksek bir bakanlığın kenar tarafındaki top-raklığa getirildi... ve başı göv-desinden ayrıldı, düştü bir ya-na... Gövde... Gövde, sürdüğü-müz hayatça gülünç, sürdüğü-müz hayatça çırpınmalarla durdu: Bir adak yerine getirilmişti!

Birkaç gün önce, koalisyonun çatlamasından ötürü, bir Bakan terketmişti bakanlığını, kimse-ye «adiyos» demeden...

Bu bakanlıklar tarihinde, ilk defa vuku buluyordu... Adak de-ğil, adağın yerine getirilmesi açık açık! Yılmış insanlar, bık-mış insanlar, bezmiş insanlar kendilerine gelmişlerdi şükür... Kendilerine geldiklerini kendi kendilerine törenle ispat etmek istiyorlardı...

Hükûmettir, gelir, geçeer, sinesinde benzerlikler barın-dırır, benzerlikler barındırır, ça-tışmalara şahit olur, nihayet bu ortamın insanlarından derlen-miştir, dimi?... Mucize bekle-meğe lüzum yok, bu ortamın in-sanlarından... Fakat her şeyin bir asgarisi vardır hayatta: Biraz iyi niyet, biraz kendi hudutları-nı bilme, biraz samimiyet, biraz bilgiye ve insanlığa hürmet...

Bütün bunlar gidişini horoz a-daklarıyla tesit ettirtmeyecek miktarda... Daha fazlası değil, valla billâ daha fazlası değil!

Ali İhsan Göğüş dostum, ar-kandan horoz kestirmeyeceğine eminim!

Kim kim kabinesi!

Bilmem Disraeli'sini okudunuz mu André Maurois'nin... Disra-eli, biliyorsunuz, İngilizlerin meş-hur Başvekili, Kraliçe Victoria zamanında... Kudretli, ömürlü, borusunu öttüren bir başvekil...

André Maurois, 227 nci sahi-fesinde şöyle der: «Kabine üye-lerinin bu kadar âciz, bu kadar düşük kaliteli, bu kadar bilgisiz oldukları o zamana kadar görül-memişti... (Kesmeyin Yusuf Zi-ya bey, vallahi billâhi İngiltere-den bahsediyorum, hem de 19 uncu asrın İngilteresinden...) Kraliçe'ye herhangi bir mütalâ-ada bulunulduğu zaman, çocuk-larının sıhhati hakkında cevap alabiliyordunuz... Bir de sağır ve yaşlı dükkânı Vellington var-dı... Kraliçe kabine üyelerini ta-nımıyordu... Birinin ismi önün-de söylendiğinde «Kim, kim?» diye kulak kabartıyordu... Onun için bu kabineye «Kim Kim ka-binesi» denmişti!»

Kim kim Kabinesi... O, anla-dık, Ondokuzuncu asrın İngil-teresindeymiş...

Bir de Dum Dum Kabinesi varmış bir yerde buna benzi-yen... Acaba nerde ki?

METİN
GÖKSE

— Ramazan kaçtı?

— 10522 si!!

Güven oyu!

Aldı... Güven oyunu... Alacaktı zaten... İki çıkış, bir tatlı sertlik, bir «en kararsız» hitap, yeni hükûmet aldı güven oyunu!

Kabineyi teşkil eden zevat tanınmağa başladı teker teker kamu oyunca...

Tanınmağa başlananlar arasında Ali İhsan Göğüş başta geli-yor... Onun için, şimdilik barometre de iyi... Tepretmesin baro-metreyi... Şey, diyorlar... Bî kere onurlu... Kayın pederi bunca varlıklı olduğu halde, sıkıntının maddî manevisini çekmiş, en ufak destek talebinde bulunmamış... Sonra, hep ezilenin tarafın-dadır... (Hımınım... Hepimiz öyleydik bir zamanlar, dimi bakan bey abilerim?) Partizan'dır, amma ve lâkin partizanlığı inan-cından ötürüdür (kışkırdım bunca inancı...) Sonra yakışıklıdır da... (Eh bu da işleri bozacak faktör değil...)

İkinci «yeni sima» Malik Yolaç... Bu kadar «şevkli» bakan gör-medim... Bu kadar şevkten ancak aydınlık şeyler doğabilir değil mi?... Bakanlık koltuğuna futbol sahasına çıkarcasına çıktı... İyi huylu muhakkak: Sanayi Bakanlığını dilediği halde, spor işleriyle meşgul Devlet Bakanlığını alıncı, morali hiç bozulmadı...

Üçüncü «sivri» sima, kabinede değilse bile, Nihad Erim dostumuz... Nihad Erim bir teveccüh iadesi devri yaşıyor... Ki-min teveccühü mü?... Kiminki olabilir?... Yalnız ben o çok muh-terem zatın teveccühünden bile korkarım!

Kabinenin enteresan simalarından biri Lebid Yurdoğlu... O, Yahya Kemal tipinden... Biz, hassas adamlarda hep «teverrüm» etmiş bir hal ararız... Nur içinde yatsın, Yahya Kemal'de en dik-katlı göz, «teverrüm» etmiş bir hal göremezdi dimi?... İşte Lebid Yurdoğlu da o tipten... Fizik bakımından!

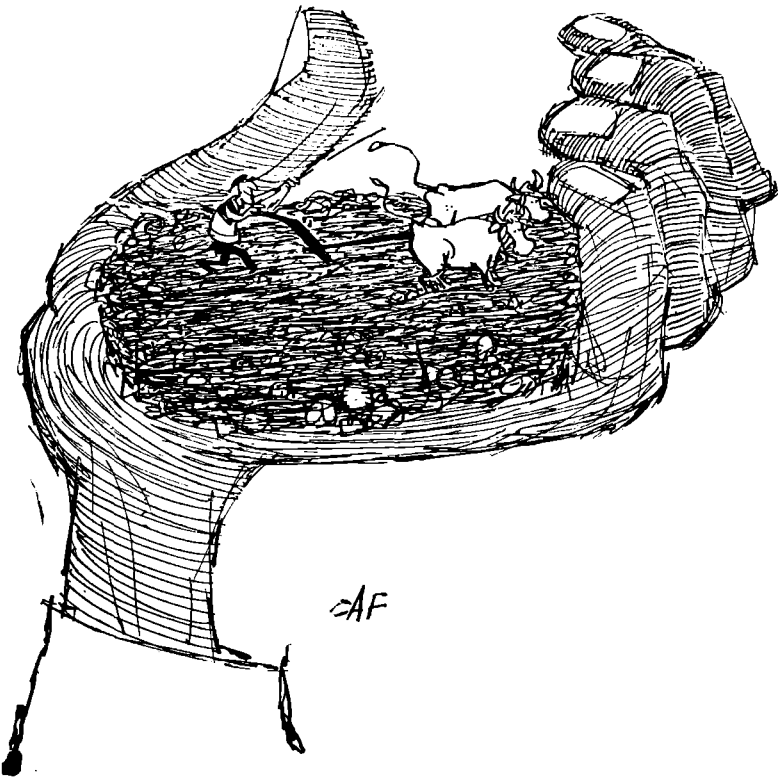
Onun da gönlünde, başka bir Bakanlık yatarı, amma ve lâ-kin «misafir bulduğunu...» demişler, «umduğunu değil...» İktidar misafiri bile olsa! Turizm Bakanlığı yatarı onun göyüncağzın-da... İlk işi de Ege sahillerini «ihya» etmek olacaktı!.. Malûmalî-niz her turizme «baş» misafir, bir şeyi ihya edeceğini sanmıştır. Sonra bu «ihya», birkaç yurdiçi tantanalı, «direktif»li yolculuğa bir de kader nasibetmişse, Avrupada tur atmağa münhasır ka-lır... Yalnız Lebid Yurdoğlu'nun kendine göre, oldukça elle tu-tulur projeleri vardı bu sahada... Öyle makama iliştiikten sonra, birdenbire beynine «serpilmiş» projeler diil bir gecede... «İyonya kıyısı» diye bir fikri vardı meselâ...

Politikacılar, yakaladıklarına soruyorlar:

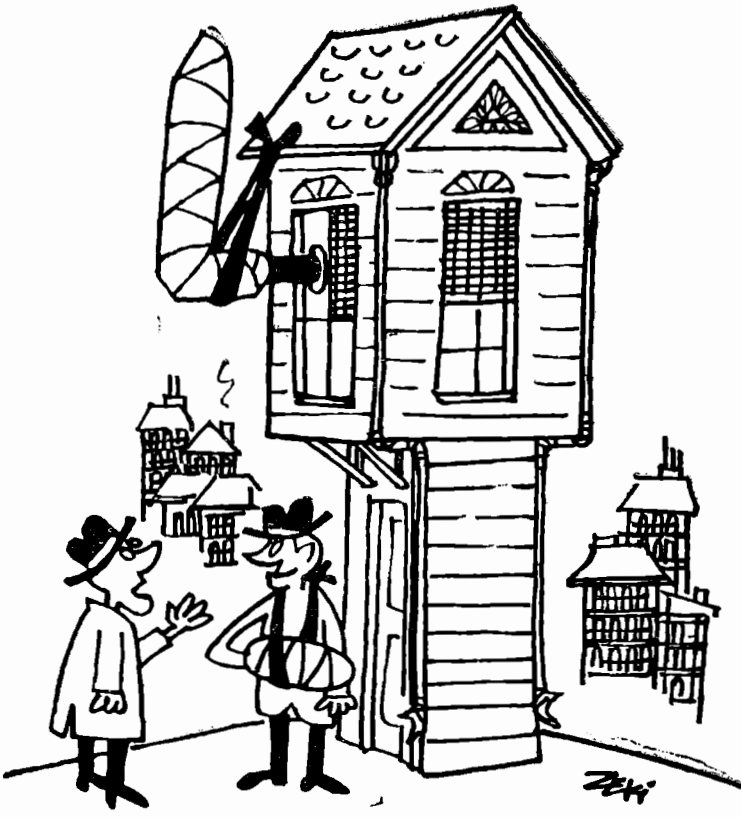
— «Yeni kabine için ne düşünüyorsunuz?» diye... (Ton şu: Benim var olmadığım kabine de, kabine mi sanki?... Değil bira-derim değil... Amma, üzüm koruk olurmuş önce... Bekle!.. Bak herkes «mösyö lö ministr» oluyor sırası gelince, sana da sıra ge-lir, çok teprenmezsen!.. Niçin gelmesin?... Boyun mu yok, ki o da engel değil... Bilgin mi yok?... İnancın mı yok?... Güvenin mi yok ki, olmyasın... Bunca da insan tanıdın striptizeisinden başhya-rak... Eeee?... Bekle işte, çok teprenmeden...) Ne mi düşünüyor vatandaş yeni kabine hakkında?..

Ne düşünsün?... Onun yerine düşünenler güven oyu vermiş-ler işte... Güvenilir cinsten olmasa, verirler mi güven oyunu?..

Nimet ARZIK

Bir avuç toprak

— Ya vah vah... İkinize de geçmiş olsun!

KİBRİTLER

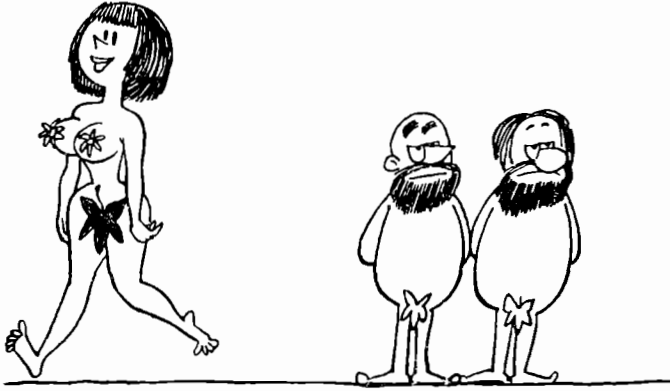
Anne, kızını azarlıyordu:

— Martine! Evde sigara içilmesini kati surette men etmiştim. Oysa dün gece seni ziyarete gelen delikanlının sigara içtiği meydanda... Halının üstündeki yanık kibrit çöplerinden anladım!...

— Hayır anneciğim, dedi genç kız, Jacques sigara içmedi, kibritleri saate bakmak için yaktı...

Çocuk — Anneeee, kooooş...

İmdat !..

Nöbetçi komiser acı, acı çalan telefonun ahizesini kaldırdı: Öbür taraftan bir ses;

— Alô! dedi, orası polis mi?

— Evet! Ne var?...

— Çabuk yardımına gelin! Korkunç bir şey oldu! Koskocaman siyah bir kedi yemek odasının açık penceresinden içeri girdi!

— Böyle saçma bir şey için polis rahatsız edilir mi?...

— Ama çok mühim! Hayatım tehlikede!

— Peki ama, siz kimsiniz?..

— Ben mi? Şey... Kırmızı süs balığı!

Bana

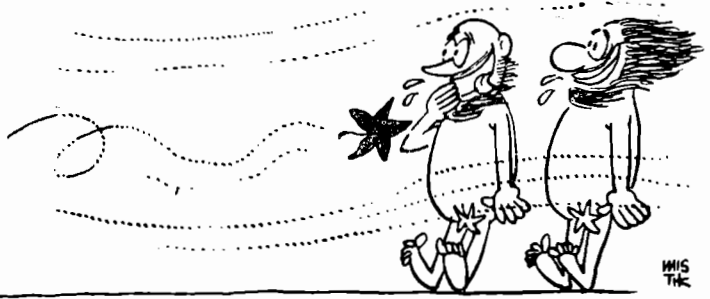
Şu odada boş bir masa,
Yoksa o benim masam mı?
Denizde yol açmış Musa,
İş gören benim asâm mı?

* * *

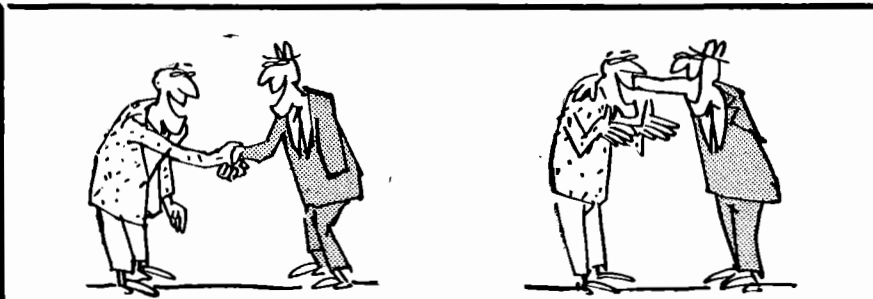
Kuru kemik olmaz kebab,
Dikkat çeken bir şeyler yap!
İçi kâğıt dolu dolap,
Orası mahrem kasam mı?

* * *

Eşyaya yer yok odamda,
Papucumuz gezer damda!
Kel övünürmüş hamamda:
«Yıkansam mı, taransam mı?»

Yazısız

Dünyada sigara düşmanlığı

Ablam nişanlısını yiyor!

— Ne yapalım komşucuğum, bizimki boşta, yapacak iş yok ki!

KARIŞTIRMIS!

Havagazi saatini kontrola gelen memuru gören köpek acı acı havlamaya başladı.. Bunu gören ev sahibi kadın memura seslendi:

— Kusura bakmayın bay memur bizim köpeğin gözleri zayıf, sizi vergi tahsildarı ile karıştırdı.

ne?

İçtik ağız yakan sütü,
Züğürt olmak daha kötü.
Kopsun, bana ne, gürültü!
Yatıştırmak ta tasam mı?

* * *

Şarap tükenmiş güğümde,
Hayat bağlı kördüğümde!
Büyükleri gördüğümde:
Yakınlaşsam, yaransam mı?

* * *

Ney'miş gider, Ut'muş gider,
Herkes bir yol tutmuş gider!
Milyonları yutmuş gider!
Bile bile hep sussam mı?..

Salâhattin KUTLU

Dürüstlük

İki doktor konuşuyorlardı:

— Hastalarından muayene ücretlerini bin güçlükle alıyorum...

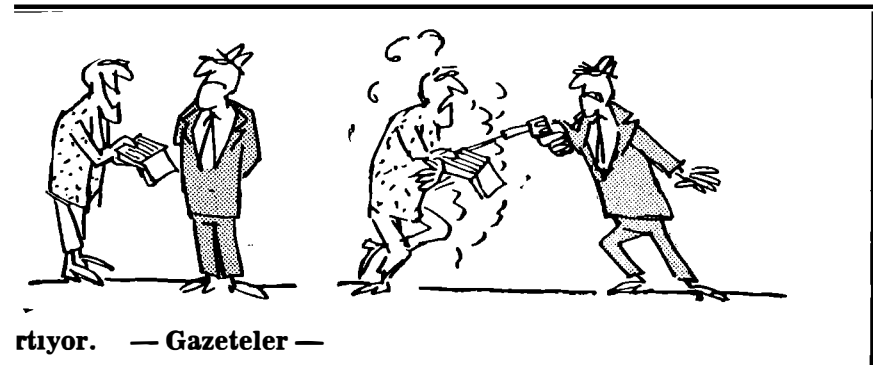
— Ben bu hususta hiç şikâyetçi değilim!.. Mirasçılar bana karşı çok dürüst davranıyorlar..

* * *

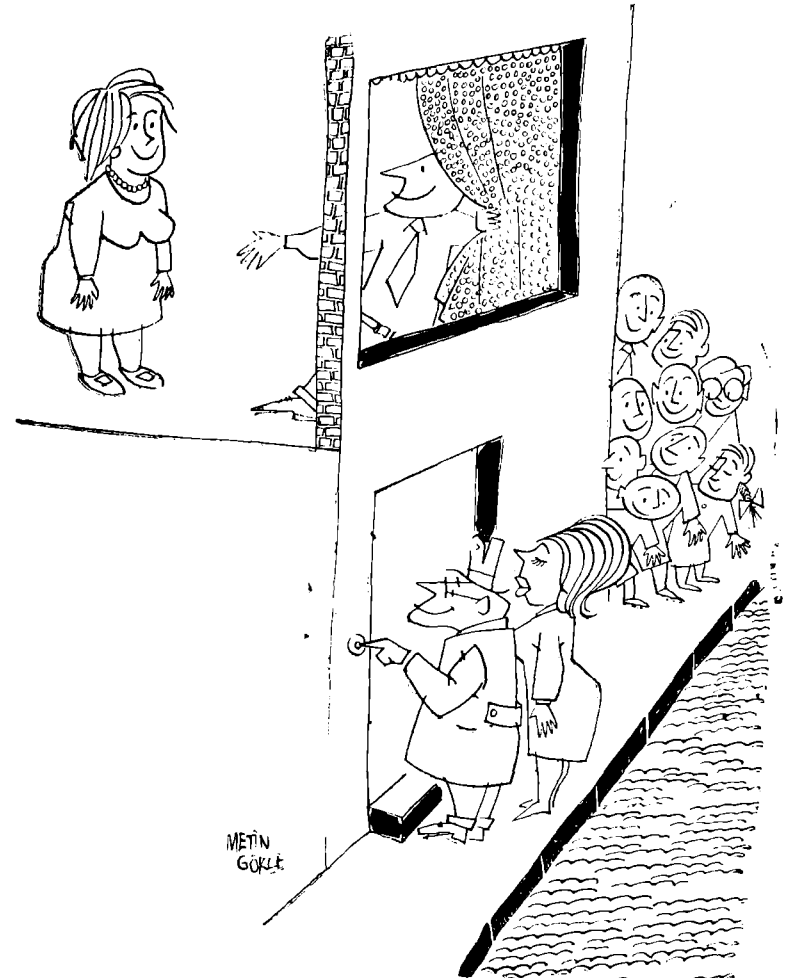
Ne iştir!..

Sarhoşun biri, yoldan geçen bir adama saati sorar. Adam saatine bakıp cevap verdikten sonra, sarhoş yüzünü buruşturur:

— Ne iştir yahu!.. der. Sa-
bahtan beri kaç kişiye sor-
dumsa hiçbirinin söylediği
birbirini tutmadı.

rtıyor. — Gazeteler —

METİN
GÖKLE

— Korkma hanım, aç kapıyı... Yalnız gelmişler!..

Dürüst Bir koca!

ÖĞLE yemeğinden henüz kalkmışlardı... Doğrusu çok güzel bir yemek yedikleri için kendilerini iyice tok ve biraz da uykulu hissediyorlardı. Erkek bir sigara yakıp tatlı tatlı gerindi ve divana uzandı; karısı da gelip yanına yattı. Çok, çok mes'uttular! Adam esneyerek sordu:

— Ne var ne yok sevgilim; bir şeyler anlat haydi!...

— Ne anlatayım?... Haa, sahl... Senin haberin var mıydı. Bizim Sophie Okurkova, adı neydi, Tra.. Tramb; hah Tramb, işte nihayet o herifle evlendi. Rezalet, skandal.

— Canım, nihayet evlendiyse skandal bunun neresinde?

— Fakat bu Tramb alçağın biri; utanmaz herif! Prensip diye tanıdığı hiçbir kavram yok... Önceleri Graft'ın mağazasını idare ediyordu şimdi ise Demir Yollarında çalışıyor ve gayrimeşru yollarla cebini dolduruyor. Düşün kızkardeşini bile soymuş bir herif! Kısacası serseri ve hırsız. Bu düzenbazlar nasıl oluyor da namuslu kızlarla evlenebiliyorlar? Böyle bir adamla milyoner de olsa asla evlenmezdim. Hiçbir zaman kendimi bu kadar alçak bir herifle evli olarak tasavvur etme imkân yok...

Bunları söyleyip ayağa fırladı; hiddetinden yüzü kızarmış, gözleri öfkeden çıkmak çıkmaktı. Çok ciddi konuştuğu aşıkardı:

— Bu Tramb iğrenç herifin biri, diye devam etti, fakat böyle adamlarla evlenen kadınlar onlardan daha iğrenç ve bir o kadar da aptal!..

— Tabii ki sen böyle bir adamla evlenmezdin sevgilim... diye kocası lâfını kesti; ama ya benim de bö-

— Al bir iftar et meslektaş!

ACELE ETMEYİN

PİVALE DE VAR

PİVALE
MAKARNASI

PİVALE

ADI AĞIZ TADI

33/3

le ahlâksız bir herif olduğumu öğrensen ne yapardın?

— Ben mi? Derhal seni terkederdim; bir saniye bile yanında kalamazdım artık... Ben sadece dürüst, namuslu bir erkekle yaşayabilirim. Eğer senin Tramb'ın yaptıklarının yüzde birini yaptıysan öğrensem derhal seni bırakır giderdim. Ve o zaman sana söyleyeceğim tek söz sadece bir «Adiyö» olurdu...

— Öyle mi sevgili karıcığım? Senin böyle ulvi düşüncelere sahip olduğunu bilmiyordum doğrusu! Ama utanmadan ne güzel de yalan söylüyorsun...

— Ben asla yalan söylemem. Böyle bir harekete teşebbüs et seni terkeder miyim etmez miyim görürsün.

— Ne diye tecrübe edeyim... Sen de pekâlâ biliyorsun ki Tramb benim yanımda adı bir yankesiciden ibaret kalır. Ne diye gözlerini açıp yüzüme öyle bakıyorsun, yalan mı?

Biraz durdu, sonra karısına tekrar sordu:

— Benim yıllık resmi kazancım ne kadar?

— 3000 Ruble!

— Peki! Onbeş gün önce sana hediyettiğim gerdanlık kaçaydı: 2000. Tamam mı? Ya dükkân elbise tam 500 Ruble, sayfiye 2000. Hah ha ha hay daha evvelki gün baban benden tam 1000 Ruble ödünç aldı..

— Fakat Pierre senin ekstra bazı kazançların var meselâ...

— Sonra at yarışları, ev kirası, senin şapka faturaların. Unutmadın herhalde, daha evvelki hafta oyunda 100 Ruble kaybetmiştin...

Koca yattığı yerden hafifçe doğrulup çenesini eline dayadı ve bir yarım saat daha bu konuda konuşmaya devam etti. En sonunda da yazı masasından çıkardığı bir sürü evrakla sözlerini gerçekledi;

— İşte sevgilim görüyorsun ya, Tramb benim yanımda ufak bir yankesiciden ibaret derken haksız değildim. O halde «Adiyö!» Yolun açık olsun. Yalnız bundan sonra erkekler hakkındaki hükümlerinde daha dikkatli ol!

İşte hikâye bu kadar...

Şimdi belki okuyucularım soracaklardır:

— Karısı bu adamı terketti mi? diye...

Elbette; derhal çıkıp gitti.

Ama sadece yandaki odaya...

Anton Çekov'dan:
Semiramis Aydınlık

Seyyahlar

Üç seyyah, Alman, İngiliz, Fransız, uçakla Afrika'ya gidiyorlardı. Motordan acaip sesler gelmeğe başlayınca, pilot balta girmemiş bir ormana iniş yapmağa mecbur oldu. Aksilik bu ya telsiz âletleri de bozulunca üç seyyahın dış âlemle hiçbir irtibatı kalmadı.

Başka bir kâşif grubu onları bulana kadar aylarca bu ormanda vahşi hayvanlarla beraber yaşadılar. Memleketlerine dönünce büyük törenlerle karşılanan seyyahlar, yurttaşlarına Afrika'yı tanıtmak için çeşitli faaliyetlerde bulundular:

Alman, senelerce uğraştıktan sonra «Fillerde Terbiye» adlı on ciltlik bir eser yayınladı...

Fransız sansür heyeti tarafından toplattırılan «Fillerde Aşk» adlı bir kitap yazdı...

İngiliz, Sömürgeler Bakanlığına gitti ve «Fillerin İmparatorluğu» adlı bir rapor verdi...

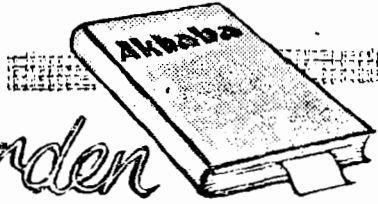
Tütün

Mark Twen'e bir arkadaşı sigarayı bırakmasını istemiş. Amerikalı büyük mizahçı:

— Sigarayı bırakmak hayatta karşılaştığım müşküllerin en kolayıdır, ben şahsen binlerce defa tütün kullanmayı bırakmaya muvaffak olmuşumdur..

(Reklâmcılık: 5775—23)

Eski Defterlerden Nereye kaçmış?

ESKİDEN bir Ramazan akşamı, Hacı Mehmet efendi isminde bir zat, elinde tesbih, evine giderken ayağı bir taşla takılıp yüzü koyun yere kapaklanır ve hemen hiddetinden:

— Hey anasını bellediğimin şeytanı!

Diye küfrü basar, tam bu esnada oradan geçmekte olan şeytan, bunu duyunca fena halde kızar, yolun kenarından geçen başka bir adama der ki:

— Azizim bana bak, ben şeytanım... Şimdi sana gayet kârlı bir iş teklif edeceğim, yapar mısın?..

— Ne gibi?

— Ben bir katır şekline gireceğim, sen benim yularından tutup şu önden giden herife ucuzca satıp parayı cebine atacaksın!

Bu kârlı teklif karşısında tabiatıyla adamcağız; «pekâlâ!» der ve hemen bir katır şekline giren şeytanın yularından tutup Hacı Mehmet efendinin karşısına dikilir:

— Efendi, ucuzca bir katırım var, satılık, alır mısın?

— Kaça?

— Beş gülmüş mecdidiye..

— Pahalı.. Üç mecdidiye verirken alırım!

— Ver parasını!

Herif parayı alır, katırı ötekini eline tutuşturup çekilir.

Neden sonra, Hacı Mehmet efendi katır yedeğinde olarak bir çeşmenin başından geçerken katır birdenbire sahibine bir çifte atar ve yularını koparıp çeşmenin musluğundan içeri çıkar. Şimdi Mehmet efendi, bu hali görünce şaşırır ve koca bir katırın nasıl olup ta ufak musluğun içine kaçtığını hayretle düşünürken katır, musluğun deliğinden kulaklarını çıkarıp sallıyarak herifle alaya başlar. Zavallı adam bir müddet çeşmenin başında bekler, fakat hayvan dışarı çıkmayınca gidip bak-kaldan biraz arpa alır, gelir musluğun deliğine yanaşıp, katıra göstererek:

— Gel artık, haltetme, bak sana arpa aldım!.. Diye yalvarmaya başlar..

O esnada oradan geçenler, Hacı Mehmet efendiye sorarlar:

— Yahu kiminle konuşuyorsun?

— Katırla!.

— Nasıl katırla?..

— Demin üç mecdidiye bir katır almıştım, gelirken nasılsa ürktü, çeşmenin musluğundan içeri kaçtı!

Bunu duyanlar Mehmet efendi-

— Mahdum bey meraklı galiba..

— Evet, bilmece halline bayılır!

dinin çıldırdığına hükmederek zavallıyı tımarhaneye götürürler. Burada beş on gün delillerle beraber yattıktan sonra acaba iyi oldu mu, aklı başına geldi mi? Diye güllâbiciler (o zamanın tımarhane gardiyanları) sormaya başlarlar:

— Mehmet efendi, senin katır nereye kaçmıştı?

— Çeşmenin musluğuna!

— Öyle ise yatrın keratayı, çalın sopayı, daha aklı başına gelmemiş!..

Mehmet efendi, bu minval üzere hastahane bir alay dayak yedikten sonra bir gün eski ve tecrübeli delillerden biri der ki:

— Arkadaş, sen böyle söyledikçe kıyamete kadar dayak yersin!.. Eğer buradan kurtulmak istiyorsan bir daha sana: Katır nereye kaçtı? Diye sordukları

zaman yularını kopardı, çayıra kaçtı! De

Ertesi gün, bermutad güllâbiciler sorarlar:

— Mehmet efendi, senin katır nereye kaçtı?

— Efendim yularını koparıp çayıra kaçtı!

Cevabını verince:

— Ooo!.. Maşallah akıllanmış!.

Deyip herifi tımarhaneden çıkarırlar.

Mehmet efendi, tımarhaneden çıktıktan sonra yolu, yine çeşmeye tesadüf eder ve bakar ki katır, yine musluktan kulaklarını çıkarmış, kendisiyle alay ediyor. O zaman gülererek katıra döner, der ki:

— Ah kâfir ah, biliyorum, buraya kaçtın ama, onu sen gel de güllâbicilere anlat!.

Osman Cemal

— Neclânın nişanına gitmiyor musun?.

— Hayır, bu sefer gidemeyeceğim!...

Bektaşî'nin orucu!

Bektaşîyi oruç yerken görerek yakalarlar, İstanbul kadısı huzuruna çıkarırlar.

Kadı efendi bağırarak:

— Zındık herif! Niye oruç yiyorsun?

Der. Bektaşî hiç istifini bozmuyarak:

— Seferiyim! Cevabını verir. Orada bulunanlar:

— Kadı efendi! Otuz kırk senedir burada oturur, seferi değildir.

Deyince Bektaşî:

— Müsaade buyurun efendi hazretleri! Der. Dünyada iki üç gün oturmaya elimde senedim yok ya! Ahrete seferiyim.

BİR MİRASCI BİR ARANIYOR!

AZİZ NESİN

— 2 —

Bu bizim Sarsak Mecdi günün birinde evlenme hastalığına tutuldu. Allah kimsenin başına vermesin, çok kötü bir hastalıktır; insanın canı hiç durmadan hep aynı kadınla evlenmek ister. Sarsak Mecdi'ye bu hastalığı Lokum Betül aşılamış. Ben Betül Hanım'ı işte o sıralarda tanıdım, hâzâ kadın ve o zaman Sarsak Mecdi'den otuz sekiz yaş gençti ve de etiketi üstünde: Lokum...

Ben Lokum Betül'ü görünce, bizim Mecdi'ye «Bu karı seni altı aya kalmaz bitirir, ufalar, toz-duman eder» diyemedim de, — Mecdi Bey birader, dedim, cenabıallah bircümle güzellikleri yalnız bir kulum istifade etsin diye değil, cemicümle kullarım müstefit olsun diye halk-etmiştir. Senin Betül Hanım gibi müstesna bir güzeli nikâhın altına sokup inhisarına alman bence doğru değildir; buna kul da, Allah da razı olmaz. Senin bu yaptığının büyük günahı ve-bali vardır... Böyle bir güzelliği kendine maletmekle birçok hemcinsinin kalbini kırmış olacaksın. Güzel ve cömert kadınlar ay'a, güneşe benzerler; onlar cemicümlelerin nurudur. Gel sen bu evlilikten vazgeç de, o güzelliğinden hem sen istifade et, hem de başkaları...

Sarsak Mecdi,
— Artık çok geç, mümkün değil... dedi.

Bana kalırsa, meselenin içyüzü başka... Bizim Sarsak Mecdi, Lokum Betül'ün birkaç milyoneri iflâs ettirdiğini duyunca, kadının reklâmına kapılıp «Aman, Yanbastı Fettah Paşa'dan kalan mirası bitirse bitirse ancak bu kadın bitirebilir, beni de dertten kurtarır...» sevdasına kapılmış.

Evlendiler ve altı aya kalmadan Sarsak Mecdi cartayı çekti, nur içinde yatsın. Rahmetli son günlerini pek mesut geçirdi. Çünkü Lokum Betül'ün sayesinde on parası kalmadığı gibi, uçan kuşa borçlanmış ve bir kaşık çorbaya muhtaç vaziyete düşmüştü.

Lokum Betül'ün onunla evlenmesine gelince mesele gayet basit; niyeti, Sarsak Mecdi'yi aşk yolunda şehit edip mirasına konmak... Mecdi'ye niçin mi sarsak diyorlar? Sarsak da ondan... Bütün hayatında bu adam, her neye niyet etmiş, her ne yapmak istemişse mutlaka hep onun tersini yapmıştır. Sarsak bir herifti merhum, nur içinde yatsın. Nitekim, Yanbastı Fettah Paşa'nın köşkü de Lokum Betül'e, Mecdi'nin sarsaklığı yüzünden kaldı ya... Anlatayım efendim onu da.

Lokum Betül'ün Cins Bekir dedikleri bir sevgilisi vardı. Bu Cins Bekir denilen herif, Lokum

Betül'ün demirbaşı gibi bir şey... Betül kaç kere evlenmişse, evlendiği adamın evine Cins Bekir'i de beraber götürürmüş. Cins Bekir'e «Memuriyetiniz nedir?» veya «Hangi vazifede bulunuyorsunuz?» diye sordukları zaman «Lokum Betül'ün arkadaşayım» dermiş. Lokum Betül, bizim Sarsak Mecdi'yle evlenince daha ilk geceden bu Cins Bekir de onlarla birlikte köşke giriyor. Betül çok esprili kadındı. Köşke girdikleri akşam kocasına «Sakin beni çegizsiz evlendi sanma, işte benim çegizim!» diye Mecdi'ye Cins Bekir'i takdim ediyor. İlk iki ay üçü bir arada gül gibi geçiniyorlar. Ama iki ay sonra Cins Bekir «Betül'ü boşayacaksınız!» diye Sarsak Mecdi'nin başına ekşiyor. Çünkü Sarsak Mecdi'nin savura savura bitiremediği o mirası, Cins Bekir'le Lokum Betül bir olup iki ayda bitirmişler. Artık Mecdi, Lokum Betül'e iyice âşık mı olmuş, ihtiyar halinde yalnız kalmaktan mı korkmuş, yoksa inadı mı tutmuş, her nasıl olmuşsa Cins Bekir'e «Ölüm var ayrılık yok... Ben Betülüm'den ayrılmam» di-

ye kafa tutmuş. Cins Bekir de «Bu yaştan sonra elin zavallı garip kızını, ölünce mirasım sana kalacak diye iğfal etmeye hiç utanmadın mı? Sende Allah korkusu yok mu? Madem paran pulun yoktu, ne diye zavallı kadını aldattın, ne diye bu yaştan sonra evlendin?.. Çişini tutamayan senin gibi sarsak bir herifin evlenmek de nesine...» diye barbar bağırıyormuş. Bir gece Cins Bekir'le Lokum Betül bir olup Sarsak Mecdi'nin üstüne yürüyünce o da herhalde can korkusuna düşüp bir yalan kıvrımış: «Ayl, benim servetim kalmadığını size kim uydurdu? Benim asıl servetim, bankadaki kasamda mahfuz bulunan sandıktadır. Ben öldükten sonra Betül'cüğüm, sandığın içindekini âfiyetle yesin... İkinize de yeter.»

Bunun üzerine sevinç içinde üçü birbirine sarmaş dolaş oluyorlar. Bundan sonra iş, Sarsak Mecdi'nin biran evvel ölmesine kalıyor; nasıl olsa bir ayağı çukurda, öbürüne de bir çelme atın mı, tamam... Gelgelelim, Sarsak Mecdi'nin de inadına ölmiyeceği tutuyor, günden güne can-

lanıyor. Betüş'ün bütün gayretleri boşa gidiyor. Betüş gayret ettikçe Sarsak Mecdi açılıyor, gitgide formuna giriyormuş ve de azdıkça azıyormuş. Bunun üzerine Cins Bekir, Betüş'e «Yazıklar olsun, bir sarsak herifin hakkından gelemedin, ben bu herifi tahtalıköye göndereceğim» diye tutturmuş. Lokum Betül de «Olmaz, ben Allah'tan korkarım. Sen onu bana bırak, ben onu kollarımın arasında güzellikle, tatlılıkla öldürürüm» diyormuş. Bu konuşmaları köşkteki hizmetçiler, uşaklar, aşçılar duyuyor; dünyada hangi sır gizli kalır ki... Gelgelelim Sarsak Mecdi açıldıkça açılıyor, hattâ Lokum Betül bile az gelmeye başlamış da, köşkteki hizmetçileri kapı aralıklarında sıkıştırırmaya, çamaşırcı kadına asılmaya başlamış. Cins Bekir «Ulan kız, herifi azdırdın... Ben bu moruğu zehirlesem mi, boğsam mı...» deyip dururken Betül de «Pis herif için boşuboşuna elini kana bulama, bilmezler, cinayet sayarlar. Benim tecrübem var, bilirim; bunlar son günleri yaklaşıncaya böyle dikilirler. Az kaldı, dişini sık şekerim» diyormuş.

Nihayet Lokum Betül'ün dediği oldu. Bir gece sabaha karşı, Sarsak Mecdi, Betül'ün kolları arasında donpaça sarsıla sarsıla, inliye inliye ruhunu teslim etti. Mecdi ruhunu teslim ederken, Cins Bekir de yatak odasının kapısı arkasından Betül'e «Oldu mu? Tamam mı? Ben de gelelim mi? Bitti mi? Öldü mü?» diye sorup dururmuş.

Halbuki efendi oğlum, meselenin içyüzü çok başka. Biz yakınları için esasını biliyoruz. Sarsak Mecdi'nin hakikaten on parası kalmamıştı. «İçinde bütün servetim saklı duruyor» dediği banka kasasındaki çekmece bomboştur. Kala kala içinde oturdukları bir o köşk kalmıştı. Paraların suyunu çektiğini bilse Lokum Betül, zavallıyı yüzüstü bırakıp gidecek. Halbuki zavallı, son günlerini saadet içinde geçirmek istiyor. Onun için, se-def kakkalı bomboş, eski bir çekmeceyi bankadaki kasasına koymuş. Betül'ü hem seviyor, hem de ondan öyle çekmiş ki, annesinden emdiği, yani bibe-rondan emdiği sütler burnundan gelmiş. İçinden «Ben şu kadına öyle bir madik oynıyayım ki» demiş, «oynamazsam, bana da Yanbastı Fettah Paşazade Mecdi Bey demesinler» demiş. Kalan tek serveti köşkün de ölümün-

AKBANK

1964 Yılı çekilişlerine katılmakla

siz
de
ikramiye
kazanabilirsiniz

- Lüks apartman daireleri
- Yurdun dilediğiniz yerinde mesken parası
- Hisse senedi ve Devlet tahvil
- Çeşitli ve zengin para ikramiyeleri

Hesap açtırmakta acele ediniz.....

AKBANK

(AK-24)

den sonra Betül'e kalmasını istemiyor. Onun için, Betül'e Cins Bekir'in üstüne yitirdükleri gecenin sabahı noteri çağırıp vasiyetini yazdırmış. Bu vasiyete göre, banka kasasında saklı duran sedef kakmalı çekmece ve içindeki serveti Betül'e kalacak, köşkü de bir hayır kurumuna bağışlamış. Kasadaki çekmece, milyonlar, mücevherler, altınlar var; yani herkes böyle zannediyor. Halbuki Sarsak Mecdi boş çekmeceye pamuk doldurmuş, pamukların içine de, kullanıla kullanıla tüyleri dökmüş, havı kalmamış, gayetle eski püskü bir nargile marpuçu yerleştirmiş. Hasta halinde karıyolasının başucuna getirttiği notere diyecekmiş ki «Benim hayatta kala kala iki şeyim kaldı; biri bu köşk, biri de içinde ailemin son serveti bulunan banka kasasındaki çekmecem.» Sarsak Mecdi, sözde kıymeti az olduğu için köşkü bir hayır müessesesine bağışlayacak, asıl serveti olan çekmeceyi de karısına bırakacak ve aklınca Betül'den intikam alacak. Yani ölümünden sonra Betül'e şunu anlatmak istiyor: «Çekmece içindeki eski, yoluk marpuçu gördün ya. sen beni iste bu hale soktun. Onun için ben de sana bu kullanılmış marpuçu bırakıyorum ki, bakıp bakıp beni hatırlıyasın...»

Sarsak Mecdi'nin son günleri mesut geçirmesinin sebebi buymuş: ölümünden sonra neler olacağını düşünür, kefinden boynuna gişirmiş. Kendisi ölmür ölmez, Lokum Betül'e demirbas sevgilisi hemen notere koşacaklar. Mahkemeden tek mirasçı olduğunu isht eden Betül'ün önünde hâkimle noter vasiyeti okuyacak, sonra banka kasasındaki sedef kakmalı çekmeceyi alacaklar. hâkim çekmecedeki pamuklara sarılı eski marpuçu çıkarıp Betül'e uzatacak: «Bunun hanımefendi, merhum kocanızdan size kalan işte budur!»

Yoluk marpuçu görünce kılıplara binecek olan Cins Bekir de Lokum Betül'e, «Sarsak Mecdi ölmeden, çekmeceye bıraktığım sana veter, demisti, şimdi al da giile giile kullan kocanın mirasını!» diyerek çekip gidecek.

Sarsak Mecdi'nin ölüm döşe-

Kıbrıs Türklerinin «Bayrak Radyosu» yayınlarından..

ğinde bile keyfinden kıkır kıkır gülmesinin sebebi buymuş. Eski marpuç önünde Cins Bekir'e Lokum Betül'ün nasıl bozulacaklarını hayal ettikçe mesut olurmuş zavallı. Gelgelelim, işler Sarsak Mecdi'nin düşündüğü gibi yürümemiş. Bütün hayatında sarsaklıktan kurtulamayan Sarsak Mecdi, son sarsaklığını da notere vasiyetini yazdırırken yapmış. Artık zihni mi karışmış, dili mi dolanmış, her nasıl ol-

muşsa «Çekmeceyedeki karım Betül'e, köşkü de falanca hayır müessesesine bırakıyorum» diyeceği yerde sarsaklığı yüzünden «Köşkü karım Betül'e, çekmeceyedeki de falanca hayır müessesesine bırakıyorum» demiş. Ama böyle dediğinden haberi yok zavallının. İşte böylece, Sarsak Mecdi öldükten sonra köşk Betül'e, eski marpuç da hayır müessesesine kaldı.

Sonra efendi oğlum, Cins Be-

kir helâ taşları İtalyan mermerinden yapılmış o güzelim köşkü Betül'e sattırdı, efendime söyleyeyim, sonra da paraları cebine indirip savuştu, Betül dımdızlak kaldı. O günden sonra bir daha Betül Hanım hakkında hiç bir malûmat alamadım ve kendisini göremedim. Köşke gelince, o tarihi köşk birkaç el değiştirdikten sonra büyüklerimizden birinin yüksek irşatlarıyla «Yüksek Kulüp» oldu. Ben de birkaç kere Yüksek Kulüp'te verilen balolara gittim, ama uzun zamandır sosyeteyle temasımı kestiğinden gitmiyorum; ihtiyarlık oğlum, malûm ya... Siz şimdi Yüksek Kulüp'e gidip, Betül Hanım'ı kulüp âzalarına soracaksınız; zannedirim onlar bilir...

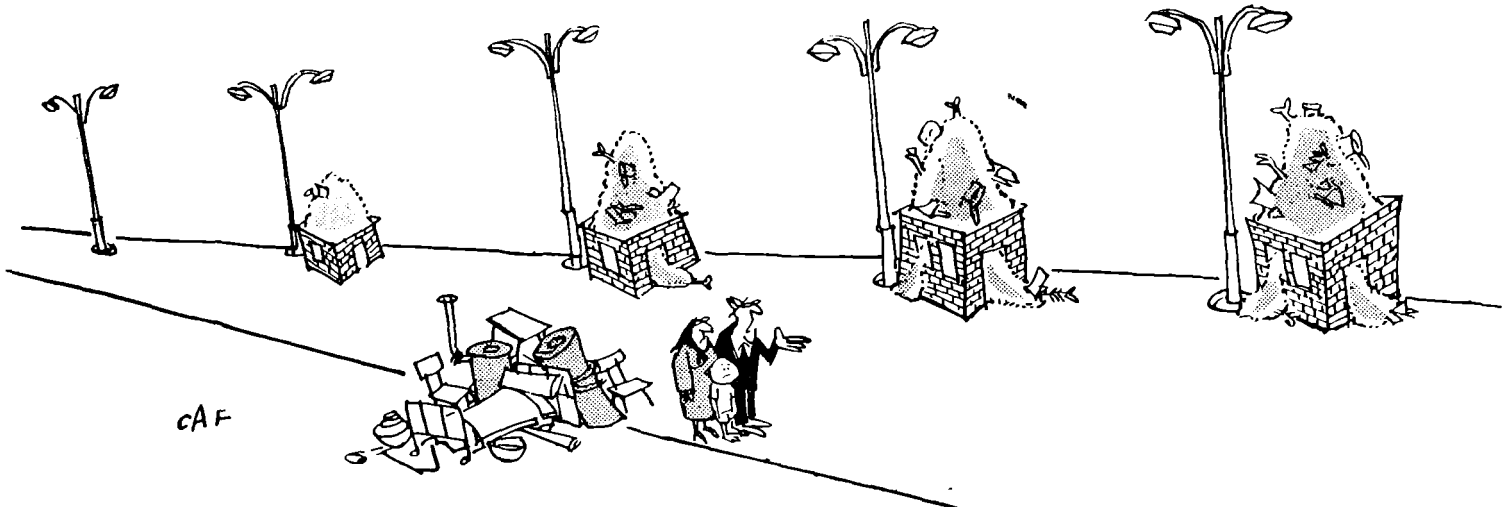
Akrabanız demiştiniz, değil mi? Betül Hanım'ı aramanızın sebebi nedir? Yaa, demek bir akraba bağlılığı yalnız... Hiç görmediniz öyle mi? Demek yakın akraba... Peki oğlum, güle güle... Güle güle...

MİLLÎ GELİR KAYNAKLARIMIZDAN BAYAN DÖVİZ

Kim gönderdi dediniz? Yüksek Kulüp'ten mi? Başkan gönderdi... Eveeet... Siz demek Betül Hanım'ı arıyorsunuz... Bilirim, bilirim, bilmez olur muyum hiç. Ama çok yıllar var görmedim kendisini. Ne zamandır Kulüp'e de gittiğim yok ya... Kulüptekiler bilmiyorlar mıymış? Yaaa... Nerde acaba, ne oldu? Demek sizin halanız oluyor, yani babanızın kardeşi... Hiç görmediniz öyle mi, babanız da görmedi... Vallahi ben size ne diyeyim bilmem ki... Bildiklerimi anlatayım. Evet, Lokum Betül de derlerdi, Tatlı Betüş de denirdi. Ama biz gümrükçüler ona «Bayan Döviz» adını takmıştık. Hattâ Gümrük Vekâleti'nde bile Bayan Döviz diye anılır... Bana eski günleri hatırlatınız. Dedğiniz gibi Sarsak Mecdi Bey isminde birisiyle evliliğini duydum, o köşk hikâyesini de işittim, ama ben onu daha sonraları tanıdım. Bu Bayan Döviz adını da ona biz takmadık, Amerikalılar Mis Döviz, Fransızlar da Madam Döviz diyorlardı, ismi oradan kaldı...

(Arkası var)

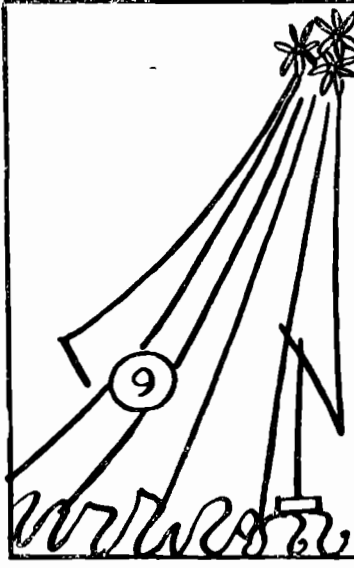
Şehrin muhtelif yerlerine çöp odaları yapılacak. — Gazeteler —

— Yazık karıcığım, şu çöpler kadar olamadık!

SATILIK GELİN ESVABI

YAZAN - ADNAN TAHER
ÇİZEN - TURHAN SELÇUK

ORADA OTURUP İZDİVACI GERİ KALMIŞ KIZI DÜŞÜNELEĞİNE ŞU
PROJEVİ BİTİRSEN HİÇ DE FENA OLMUYACAK... MÜŞTERİ
NEREDEYSE GELİR. SÖZ VERMİŞTİK. BEN DE ORTALIĞI
BİRAZ TOPLUYAYIM. YAZIHANE DEĞİL SANKİ
BEKÂR ODASI...

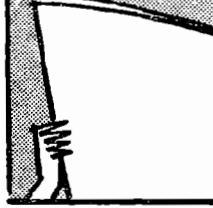
ŞU MESELEVİ HALLETMEDEN ELİMİ HİÇ BİR
İŞE SÜREMEM. ZAVALLI KIZ NE FELİ
DURUMDADIR. KİMBİLİR?

SEN FELİ DURUMUN
NE OLDUĞUNU GEL
DE ŞU KİTAPTA Kİ KIZA
SOR. EVVELÂ NİŞANUSINI ELİN-
DEN ALUYORLAR, SONRA DA BEYNİNE
İKİ KURŞUN SIKIYORLAR. KATİL KİM
ALABA? AMAN ABİ
SÖYLEME.

ŞU NUMARAYA BİR TELEFON EDİP
KONUŞSAM AYIP OLUR MU
ALABA?

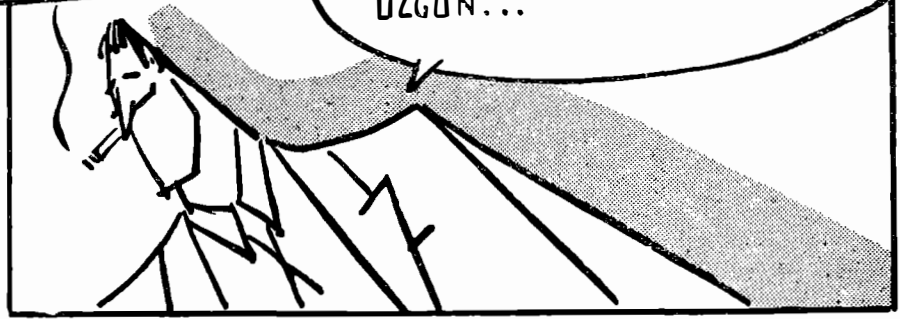
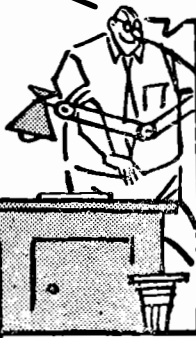
ONLARIN İLÂN VERMESİ
AYIP OLMUYOR DA SENİN
TELEFON ETMEN Mİ AYIP
OLACAK?... FAKAT BANA
KALIRSA ZAHMETE DEĞMEZ.

İZDİVACI GERİ KALIR KALMAZ ESVABI
SATIŞA ÇIKARDIKLARINA GÖRE PARAYA
İHTİYALLARI VAR DEMEK TİR.

BELKİ DE KIZ ANİ OLARAK ÖLMÜŞ-
TÜR. DE ONUN KİN BÖYLE YAPIYOR-
LARDIR. İNSAN HALİ BU...

BEN AYNI FİKİRDE DEĞİLİM. İÇİMDE KUV-
VETLİ BİR HİS VAR... BU KIZ ÇOK
GÜZEL, ÇOK SAĞLAM, FAKAT ÇOK
ÜZGÜN...

VE SEN ONCAĞIZI TEŞELLİ İÇİN
KESTİRME YOLDAN BİR ÇARE
ARİYORSUN DEĞİL Mİ?...
KOKUYU ALDIN BİR-KERE.

ŞU KİTAPTA Kİ POLİS HAFİYESİ NE DİYOR BİLİYOR MUSUN ABİ?
"ELİNİZDE ŞAYET HİÇ BİR İPUCU YOKSA, OLAY ZANNET-
TİĞİNİZ KADAR ESRENGİZ DEĞİL, KATİL ZAN-
NETTİĞİNİZDEN FAZLA KURNAZDIR" DİYOR.
HALBUKİ SİNİN ELİNDE İPUCU DA
VAR.

EYET, TELE-
FON NUMARA-
SI...

DEVAMI VAR

MİLLETLER GÜLÜYOR

Diktatör

Lâtin Amerika'nın ücra bir köyünde, bir zamanların ünlü diktatörü son nefesini vermek üzereydi. Başında, son vazifesini yapan papaz:

— Oğlum! Allahın huzuruna çıkmadan önce düşmanlarınla barışmalıydın, dedi.

— Düşmanlarım mı Peder? dedi bitkin diktatör, yok ki barışayım!

— Nasıl?! Kul düşmansız olmaz ki...

— Size yemin ederim ki Peder, bir tane bile düşmanın yok benim!...

— Düşmanın yok ha? Bu harika bir şey!...

— Yok ya! dedi diktatör, bir zamanlar hepsini kurşuna dizdirmiştim!...

Tedbir

Meşhur, nüktedan piyes yazarı Tristand Bernard'ın he-lerde idin şekerim? Nasılsın? muvaffakiyetle konmuş, büyük takdir toplamıştı. Yalnız bunlardan birkaç tanesi fiyat-koyla sona ermişti.

İşte boş salona oynanan temsillerinden biri için iki kişilik davetiye isteyen arkadaşına yazar şöyle diyordu...

— İstedğiniz iki koltuk yerine, arkadaşlarınız ve sizin için iki sıra ayırttım. Size bir tavsiyede bulunacağım, tedarikli gelin etraf pek ıssızdır!...

İlk adım

Uzun zamandır birbirini görmeyen iki yıldız Hollywood'un büyük caddelerinden birinde karşılaştılar. Sarışın olanı sordu:

— Bunca zamandır nerenen hemen her eseri sahneye Kızıl saçlısı cevap verdi:

— İyicemim, teşekkür ederim. Daha dün boşanmağa doğru ilk adımı attım!...

— Ya!... Çok üzıldüm doğrusu, kocanla kavga mı ettin?...

— Hayır, hayır.. Sadece evlendim!

Adınız ne?

Yamyam kazanın kapağını kaldırdı, içerdeki seyyaha:

— Lütfen adınızı söyler misiniz, dedi.

— Adım Leblanc, dedi seyyah, niçin soruyorsunu?

— Aperitif için bir liste hazırlıyoruz da...

Kovboy Başkan: Lyndon Johnson!

Saat kaç?

İskoç Mac Gregor bahçede çalışırken nasıl olduysa birden çıkıksız bir kuyuya düştü.

Bağırıp, çağırımlarına karısı koşup geldi:

— Vah! Vah! Gregor dedi, şimdi gider, tarladaki işçileri çağırırım merak etme!...

— Dur biraz, dedi İskoç, önce saat kaç söyle!...

— Saat onbir buçuk!...

— Öyleyse onları hemen çağırma, ben yemek vaktine kadar yüzerim...

— Mademki yalnız «B.B.» yi düşünüyorsun biz de annelerimizin evine dönüyoruz!

Roman!

Delinin biri roman yazar ve arkadaşına verir:

— Al! Oku! der.

Öteki okur, iade ederken:

— Güzel ama der eşhas çok, vaka yok!...

Deli romanını başka bir arkadaşına verir. O da aynı şeyleri söyler. Deli romanını bir, bir bütün hastalara okutur, hepsi de aynı mütalâada bulunurlar.

Nihayet deli romanını alır ve başhekime gider, kitabı uzatarak:

— Roman yazdım doktor bey der! Okur musunuz?...

Başhekim yerinden fırlar:

— Hay Allah! der günlerdir arıyordum, telefon rehberi sende miydi?

Mubalâga

Bernard Shaw Newyorkta «Kandida» isimli piyesinin baş rolünü oynayan tanınmış bir aktrise telgraf çekti:

— Mükemmel, harika, fevkalâde.

Aktris cevap verdi:

— Mübalâga ediyorsunuz, üstad.

Bernard Shaw tekrar telgraf çekti:

— Piyesten bahsediyordum.

Aktrisin cevabı daha da acı oldu:

— Ben de.

Nasihat

Mösyö Grosbois sabahları geç kalkan oğluna nasihat ediyordu:

— Oğlum sabahları erken kalkınlar istikbalin mes'ut insanlarıdır. Ben birisini tanırdım, sabahları çok erken kalkardı. Bir sabah sokakta içinde onbin frank olan bir cüzdan bulmuş!...

— Babacığım, dedi oğlan, herhalde parayı kaybeden bulandan daha erken kalkmıştır!...

Şans

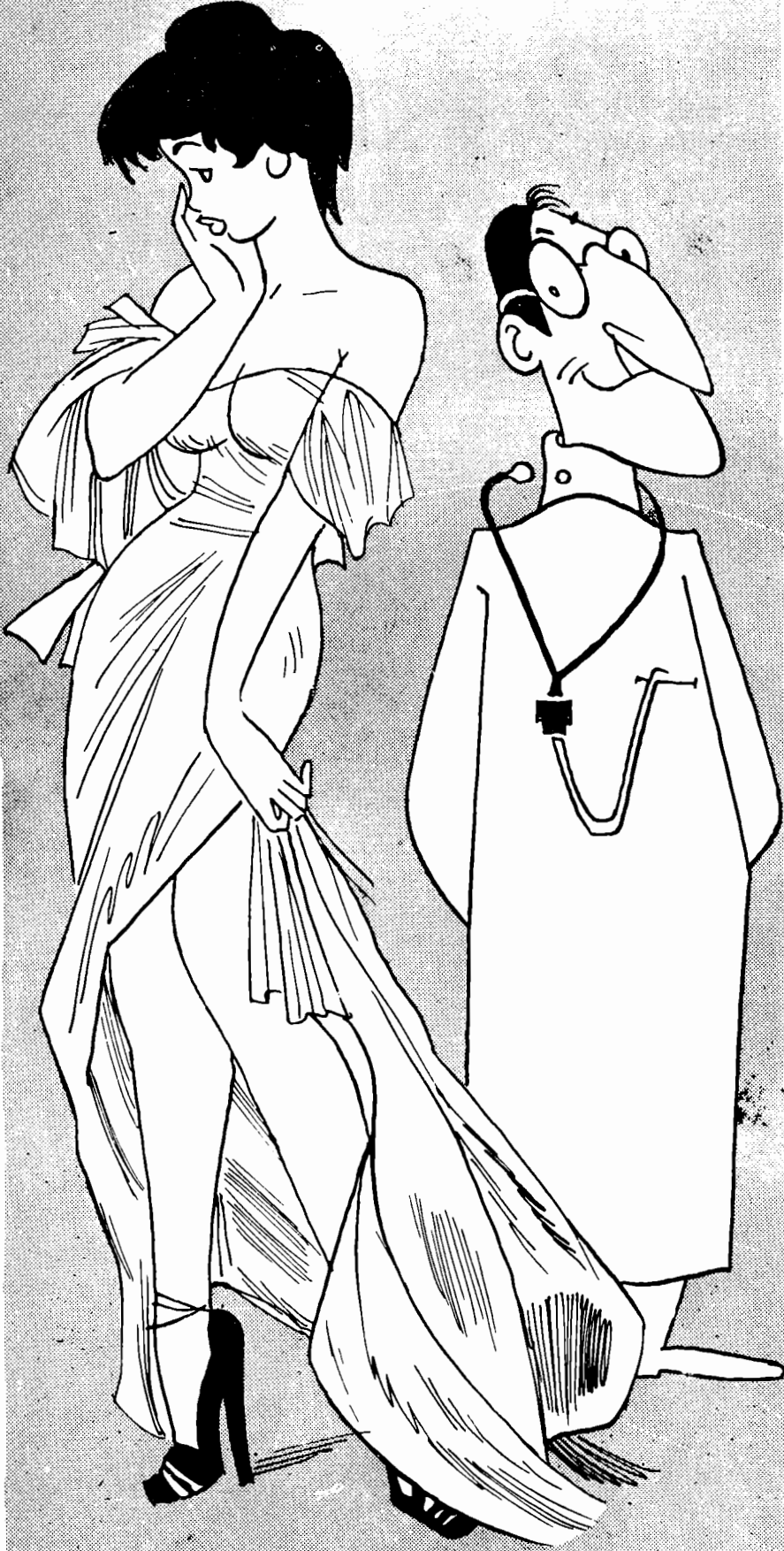
Gözleri yaşlı dul, baş sağlığı dilemeye gelen dostlarına çıkarak:

— Zavalı kocam, dedi, hayatı boyunca şans yüzüne bir defa bile gülmedi. Yalnız sonunda...

— Sonunda ne oldu?

— Mezarını kazarlarken, bir petrol yatağı meydana çıktı...

Dünya Kari'katürleri

- DOKTOR GECELERİ UYKUM KACIYOR, NE YAPAYIM?
- BENİ ÇAĞIRIN I.

- BU 1963 MODEL ARABAYLA MAHAL-
LEMİZDEN GEÇMEYE UTANIYORUM !

- GASTON, SENİN YERİN MUTFAK !

- YENİ HİZMETÇİYİ NASIL BULDUN?
- SEN SÖYLE...
- HAYIR, SEN SÖYLE.
- TAMAAAM... ANLAŞTIK !

tasarruflarını devamlı surette
YAPI ve KREDİ BANKASINDA
toplayanlar için
yılın ilk çekilişinde

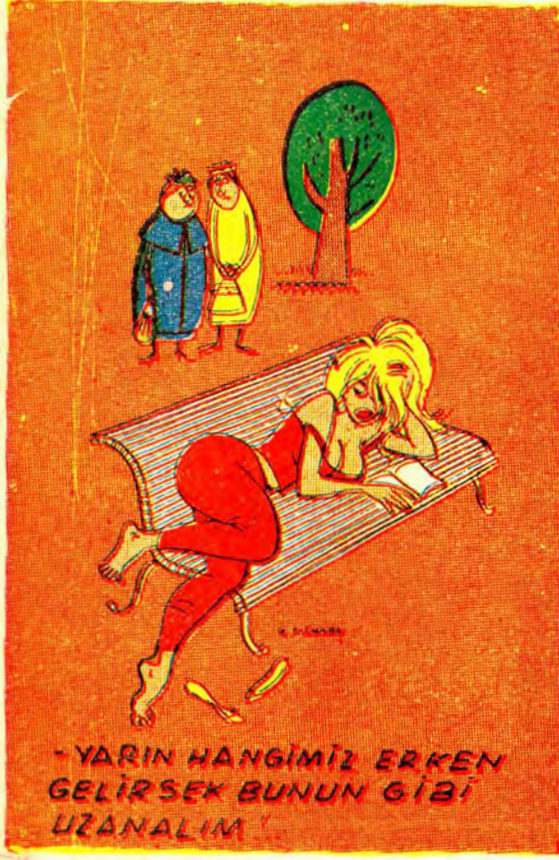
20 kişiye birer
APARTMAN
daresi

ayrıca

500.000 liralık
çeşitli para ikramiyeleri

YAPI ve KREDİ BANKASI

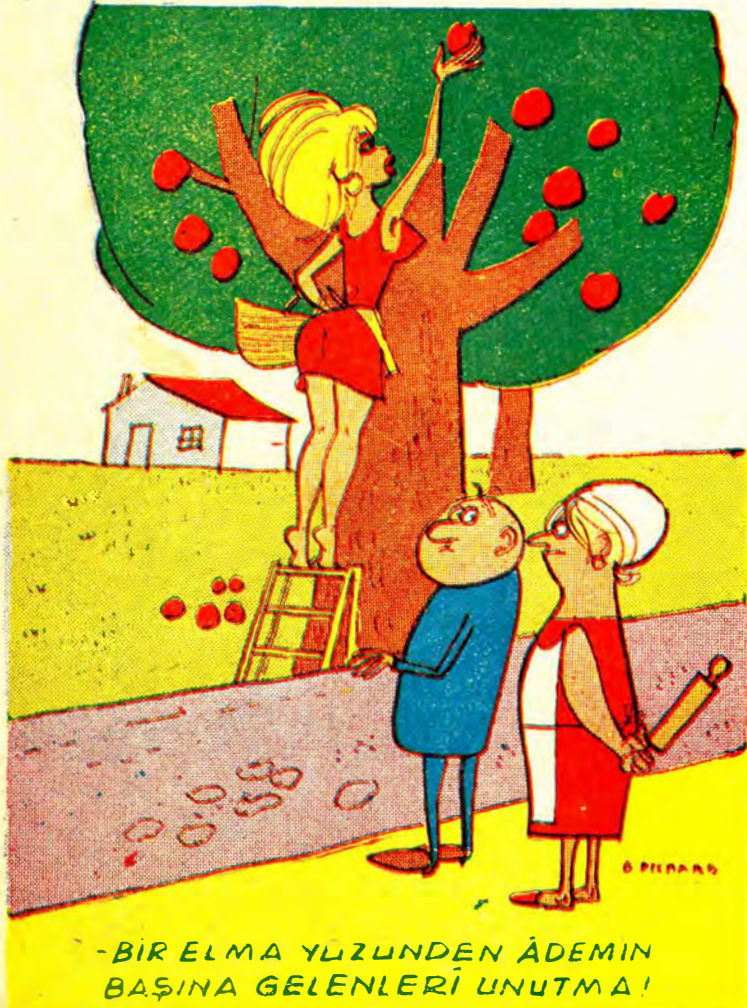
Aklaha

-YARIN HANGİMİZ ERKEN
GELİRSEK BUNUN GİBİ
UZANALIM

-DENİZDEN BÖY
LE MAHSUL ÇIK-
TIĞINI İLK DEFA
GÖRÜYORUM!

-BİR ELMA YÜZÜNDEN ÂDEMIN
BAŞINA GELENLERİ UNUTMA!

-YAHU, SOKAK ORTASINDA OLMAZ. YÜRÜ
ODAMDA SOYUNURSUN!

-NE MUTLU SANA SEVGİLİM... GÖRMÜYORSUN!